

ประวัติ
พระมงคลภาวนาวิกรม (ฟัก ภทฺทจารี)
และ
ประวัติความเป็นมาของรอยฝ่าพระบาท
บนยอดเขาวงพระจันทร์ จังหวัดลพบุรี

หลวงปู่โอภาสี
วัดหลวงพ่อโอภาสี

"อิติ สุคะโต อะระหัง พุทโธ นะโมพุทธายะ
ปะฐะวีคงคา พระภุมมะเทวา ขะมามิหัง"

ประวัติ

พระมงคลภาวนาวิกรม
(ฟัก ภทฺทจารี)

เจ้าอาวาสวัดเขาวงพระจันทร์

อำเภอโคกสำโรง จังหวัดลพบุรี

และ

ประวัติความเป็นมา

ของ

รอยฝ่าพระบาท

บนยอดเขาวงพระจันทร์

อำเภอโคกสำโรง จังหวัดลพบุรี

คำปรารภ

รู้สึกภูมิใจและดีใจมาก เมื่อพระเดชพระคุณหลวงปู่ได้เรียกไปพบ หลวงปู่ท่านได้ถามว่า อยากให้เธอเขียนประวัติให้หน่อยจะได้ไหม รีบน้อมรับในทันที เพราะถือว่านี่คือสิ่งที่มีค่ายิ่งสำหรับเรา ศิษย์ของหลวงปู่ที่มีภูมิความรู้มีอยู่มาก มีทั้งเป็นพระสงฆ์และฆราวาส แต่หลวงปู่ท่านไม่ใช้ให้เขียน มาใช้ให้เราเขียน ถือว่าเป็นบุญอันประเสริฐอนึ่ง ตั้งแต่ในอดีตถึงปัจจุบัน หลวงปู่ไม่เคยเต็มใจจะให้ใครนำประวัติของท่านไปตีพิมพ์ แม้จะมีบางท่านนำไปตีพิมพ์เผยแพร่อยู่บ้างในอดีต เช่น ในนิตยสารบางฉบับ แต่ก็มิใช่ความพร้อมใจของหลวงปู่ ในหนังสือที่เขียนถึงเรื่องของหลวงปู่ในอดีตนั้น เป็นเพียงการเขียนด้วยการถามเรื่องกับคนนั้นบ้าง คนนี้บ้าง ข้อมูลในแต่ละฉบับจึงไม่ตรงกันและไม่ตรงกับความเป็นจริง อยู่ในลักษณะที่ว่าผู้ที่เขียนนั้นไปฟังข้อมูลมาจากใคร แล้วก็เขียนตามคำบอกเล่านั้น ข้อมูลที่เขียนจึงมิได้ออกมาจากคำบอกเล่าของหลวงปู่โดยตรง แต่ในหนังสือเล่มเล็ก ๆ ที่ท่านถือ

อยู่ในมือของท่านในขณะนี้ *ผู้เขียนขอเรียนว่า เขียนขึ้นจากคำบอกเล่าของหลวงปู่โดยแท้ เกือบจะทุกบรรทัดเป็นคำพูดของหลวงปู่ แม้แต่วิชาพระคาถาต่าง ๆ ก็เช่นกัน ทุกบทพระคาถาหลวงปู่ท่านเมตตาบอกให้ทั้งสิ้น มิได้ไปคัดไปลอกมาจากคัมภีร์หนึ่งคัมภีร์ใด ก็หามิได้ เป็นวิชาโดยตรงของพระเดชพระคุณหลวงปู่* ฉะนั้น จึงขอเรียนให้ทุกท่านทราบว่า หนังสือเล่มนี้เมื่ออ่านแล้ว ท่านจะชอบหรือไม่ชอบก็แล้วแต่ดุลยพินิจของท่าน แต่ผู้เขียนเขียนขึ้นตามความเป็นจริงที่เกิดขึ้นจริง ๆ กับหลวงปู่ และเขียนขึ้นเพื่อให้ท่านผู้ที่มีความเคารพศรัทธาในองค์หลวงปู่ได้ทราบประวัติที่แท้จริงของท่าน และเพื่อทราบถึงวัตรปฏิบัติที่แท้จริงของท่านด้วย อีกทั้งยังได้รวบรวมเกร็ดประวัติปกิณกธรรมและธรรมเทศนาแห่ง**พระเดชพระคุณหลวงปู่ฟัก ภทฺทจารี** ไว้ในหนังสือเล่มนี้ด้วย จึงหวังว่าเมื่อท่านได้อ่านแล้ว คงจะเป็นประโยชน์แก่ท่านผู้อ่านบ้างไม่มากก็น้อย หากหนังสือเล่มนี้ เมื่อท่านอ่านแล้วเห็นว่าดี ผู้เขียนขอน้อมถวายส่วนความดีนั้นเป็นมุทิตาสักการะแด่พระเดชพระคุณหลวงปู่ เพื่อแสดงความกตัญญูกตเวทิตาธรรม และขออานิสงส์แห่งความดีนั้นจงดลบันดาลให้พระเดชพระคุณหลวงปู่ เจริญด้วยอายุยิ่งยืนตลอดกาลนาน หากมีความผิดพลาดบกพร่อง ผู้เขียนขอน้อมรับผิดแต่เพียงผู้เดียว

ท้ายสุดขออนุโมทนา ในกุศลและศรัทธาของศิษย์ผู้ใกล้ชิดพระเดชพระคุณหลวงปู่ ที่บริจาคทรัพย์เป็นเจ้าภาพสร้างหนังสือพิมพ์ขึ้นเพื่อเป็นธรรมทานในครั้งนี้ แต่ที่น่าเสียดายตรงที่ท่านผู้บริจาค

ห้ามโดยเด็ดขาดมิให้นำชื่อของท่านมาลงพิมพ์ ท่านไม่ต้องการมีชื่อมีเสียงตรงนี้ แต่ความเห็นของผู้เขียนเห็นว่า คนที่ทำดีถึงปานนี้ถึงคนไม่เห็น แต่เทวดาท่านเห็น คนไม่รู้ แต่เทวดาท่านรู้

สัพพะทานัง ธัมมะทานัง ชินาติ.

การให้ธรรมเป็นทาน ชนะการให้ทั้งปวง

ด้วยเหตุนี้ จึงขออนุโมทนาให้ท่านและครอบครัว จงมีแต่ความสุขความเจริญ ตลอดกาลนาน เทอญ

นายมนตรี กาญจนนพวงศ์

(อาจารย์มนต์ ซับกระทิง)

๙ มกราคม ๒๕๔๙

พระมงคลภาวนาวิกรม
(ฟัก ภทฺทจารี)
ผู้เปี่ยมล้นด้วยเมตตา

ประวัติ (โดยย่อ)
พระมงคลภาวนาวิกรม (ฟัก ภทฺทจารี)
เจ้าอาวาสวัดเขาวงพระจันทร์

ชื่อ พระมงคลภาวนาวิกรม (ฟัก ภทฺทจารี) อายุ ๙๕ พรรษา ๕๕ สถานะเดิม ชื่อ **ฟัก ธนะโกเศศ** เกิดเมื่อ ๑๐ ตุลาคม พ.ศ.๒๔๖๐ บิดา **พระอักษรสมบัติ (เปล่ง) ธนะโกเศศ** มารดา **นางปลิก ธนะโกเศศ** เกิดที่บางขุนพรหม กรุงเทพมหานคร

อุปสมบทเมื่อวันที่ ๔ กรกฎาคม พ.ศ. ๒๔๙๕ เวลา ๑๗.๑๓ น. ณ วัดเทพากร ตำบลบางพลัด อำเภอบางกอกน้อย ธนบุรี **พระเทพเวที** (ในสมัยนั้น) วัดสามพระยาเป็นพระอุปัชฌาย์ **พระปรากรมมุนี** เป็นพระกรรมวาจาจารย์ **พระอธิการสุด สุดใจ** เป็นพระอนุสาวนาจารย์ ได้รับฉายา **ภทฺทจารี**

งานปกครอง

วันที่ ๔ กรกฎาคม พ.ศ. ๒๕๓๘ ได้รับแต่งตั้งเป็น **เจ้าอาวาส**วัดเขาวงพระจันทร์ ตำบลห้วยโป่ง อำเภอโคกสำโรง จังหวัดลพบุรี

สมณศักดิ์

วันที่ ๓๑ ธันวาคม พ.ศ. ๒๕๓๙ ได้รับแต่งตั้งเป็น **พระครูวินัยธร** ฐานานุกรม ใน**พระเดชพระคุณพระธรรมมุนี** เจ้าคณะจังหวัดสิงห์บุรี

วันที่ ๕ ธันวาคม พ.ศ. ๒๕๔๒ ได้รับแต่งตั้งเป็น **พระครูสมถวิกรม** ฝ่ายวิปัสสนาธุระ

วันที่ ๕ ธันวาคม พ.ศ. ๒๕๔๘ ได้รับพระมหากรุณาธิคุณโปรดพระราชทานสมณศักดิ์ เป็น **พระครูสัญญาบัตรเทียบผู้ช่วยเจ้าอาวาสพระอารามหลวงชั้นเอก** ในราชทินนามที่ **พระครูสมถวิกรม**

วันที่ ๕ ธันวาคม พ.ศ. ๒๕๕๓ ได้รับพระมหากรุณาธิคุณโปรดพระราชทานสมณศักดิ์ เป็น **พระราชาคณะชั้นสามัญ (เจ้าคุณ)** ในราชทินนามที่ **พระมงคลภาวนาวิกรม**

สารบัญ

ประวัติ

ของ

พระมงคลภาวนาวิกรม

(ฟัก ภทฺทจารี)

เจ้าอาวาสวัดเขาวงพระจันทร์

อำเภอโคกสำโรง จังหวัดลพบุรี

ประวัติ
พระมงคลภาวนาวิกรม (ฟัก ภทฺทจารี)
เจ้าอาวาสวัดเขาวงพระจันทร์

หลวงปู่ฟัก ภทฺทจารี นามเดิม ฟัก ธนะโกเศศ ซึ่งนามสกุลของท่านเป็นนามสกุลที่ได้รับพระราชทานจากพระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัว (ร. ๖) โดยทรงพระราชทานเป็นลำดับที่ ๖๖๖ เป็นบุตรของ **พระอักษรสมบัติ** (เปล่ง) มารดา **นางปลิก ธนะโกเศศ** เกิดที่บางขุนพรหม กรุงเทพมหานคร เป็นบุตรคนโตในจำนวนพี่น้อง ๒ คน น้องชายของท่านเสียชีวิตนานแล้ว เมื่อโตเป็นหนุ่ม หลวงปู่ได้รับราชการ เป็นเจ้าหน้าที่กรมสรรพสามิต มีหน้าที่ดูแลและควบคุมโรงฝิ่น ซึ่งสมัยนั้นโรงฝิ่นมีอยู่เยอะ และถูกกฎหมาย โดยเก็บภาษีเข้ารัฐ ธรรมชาติหลวงปู่เป็นคนที่มีจิตใจละเอียด ช่างสังเกต มีความรอบคอบ และมีเมตตาเป็นทุนเดิมอยู่แล้ว แต่โดยหน้าที่ ท่านต้องดูแลโรงฝิ่น ต้องสัมผัส

กับคนที่ติดฝิ่น (ขี้ยา) ท่านเคยเล่าให้ผู้เขียนฟังว่าในการทำงานของท่านนั้น นับแต่วันแรกที่ทำงาน ไม่เคยมีความสุขเลย มีแต่ความเศร้าหมอง และสงสารในความหลงผิดติดยาของคนเหล่านั้น ท่านเห็นบางครั้งคนติดยาอยากยาทุรนทุรายเหมือนจะตายไปต่อหน้า หลวงปู่ท่านได้แต่ยืนปลงอนิจจังว่าทำไมหนอจึงต้องติดยา ทำไมหนอเกิดมาทั้งทีจึงต้องเอาชีวิตทั้งชีวิตมาติดยาจนทำลายชีวิตลงอย่างไร้ค่าเช่นนี้ ในที่สุดท่านจึงหาทางออกให้กับความคิดที่สับสนของท่าน และทางออกที่ดีที่สุดนั้น คงไม่มีอะไรดีไปกว่าการศึกษาค้นคว้าหาความรู้ในทางธรรมะ และในการหันหน้าเข้าสู่ทางธรรมของหลวงปู่ หลวงปู่ได้เริ่มจุดแรกที่วัดไพร หลังสถานีรถไฟสามเสน กรุงเทพ-มหานคร โดยมีหลวงปู่โต๊ะเป็นเจ้าอาวาส และหลวงปู่โต๊ะก็มีเมตตาต่อหลวงปู่เป็นอย่างมาก หลวงปู่อยู่อาศัยศึกษาธรรมะที่วัดไพรเป็นเวลาสามปีเต็ม นั่นหมายความว่า พระเดชพระคุณหลวงปู่นั้นท่านมีใจใฝ่ในธรรมมาตั้งแต่ท่านยังเป็นฆราวาสอยู่ เมื่อหลวงปู่อายุ ๓๔ ปี ท่านจึงคิดตัดสินใจว่าปีหน้าอายุ ๓๕ ท่านจะบวชแน่นอน ฉะนั้นก่อนจะบวชปีนี้จะขอเที่ยวให้สนุก ในช่วงอายุ ๓๔ จึงเป็นอายุแห่งการเที่ยว เที่ยวเพื่อให้รู้จักโลก แต่การเที่ยวของท่านนั้น ท่านจะเที่ยวดูพระเครื่อง ส่องพระเครื่องจากที่ต่างๆ เพราะท่านชอบส่องพระเครื่อง ดูพระเครื่องเป็นนิสัยอยู่แล้ว เมื่อมีโอกาสท่านจึงใช้เวลาให้หมดไปกับการเที่ยวส่องพระดูพระในทุกครั้งที่มีโอกาส และไปทุกที่ที่มีแผงพระ

เจอสำเร็จลุนแห่งจำปาศักดิ์

วันหนึ่งในขณะที่หลวงปู่ กำลังเพลิดเพลินอยู่กับการส่องพระจากแผงพระเครื่องของตาแปร ซึ่งตั้งแผงอยู่ข้างพระแม่ธรณีที่ท้องสนามหลวง หลวงปู่กำลังส่องพระเครื่องด้วยความสนใจเพลินๆ อยู่ ท่านต้องสะดุ้งเพราะอยู่ๆ ก็มีพระภิกษุรูปหนึ่งมานั่งลงติดกับท่าน ทั้งๆ ที่ม้านั่งก็กว้าง แต่พระภิกษุรูปนั้นกลับนั่งกระแซะๆ พร้อมทั้งใช้ไหล่กระแทกไหล่ของท่าน หลวงปู่ท่านคิดในใจว่าพระสงฆ์รูปนี้แปลกจัง ที่นั่งก็ออกกว้างทำไมไม่ไปนั่ง ทำไมต้องมานั่งเบียดเราด้วย คิดแล้วหลวงปู่จึงหันไปดูหน้า หลวงปู่ท่านเล่าให้ฟังว่าท่านจำหน้าพระรูปนั้นได้ชัดเจนเลย พระรูปนั้นมีใบหน้าสง่างามดวงตาแสดงออกถึงเมตตา หลวงปู่ท่านเล่าให้ฟังต่อว่า ท่านได้ถามพระรูปนั้นว่ามาจากไหน พระรูปนั้นตอบว่า ข้ามาจากประเทศลาวเว้ย ข้ามาจากลาว เมืองไทยนี่ข้าว่าข้าจะไม่มาแล้ว แต่ข้าจำเป็นต้องมา มาเตือนเว้ย มาเตือนคนเราที่มันรู้จักเทวทูต ๕ แต่มันทำเป็นลืมเสียได้ มาเตือนเว้ยมาเตือน พอพระรูปนั้นพูดจบหลวงปู่ท่านคิดทวนคำพูด เทวทูต ๕ เด็กอ่อน คนแก่ คนเจ็บนักโทษ คนตาย (ในพุทธประวัติท่านกล่าวถึงเรื่องเทวทูต แต่มีเพียงเทวทูต ๔ คือ คนแก่ คนเจ็บ คนตายและสมณะ) ซึ่งคำ ๕ คำนี้หลวงปู่ท่านบอกว่าถ้าใครจำได้ขึ้นใจ และท่องไว้เสมอ เมื่อตายไปจะไม่ตกนรก เมื่อท่านคิดได้ถึงเทวทูต ๕ พระสงฆ์รูปนั้นก็ลุกเดินไปทางเจ้าพ่อหลักเมือง โดยท่านก้าวช้าๆ แต่เหมือนเร็วมาก

สำเร็จลุน แห่งนครจำปาศักดิ์
ผู้มาเตือนไม่ให้หลวงปู่ฝึก ภทฺทจารี ประมาทในเทวทูต ๕

หลวงปู่โอภาสี
แห่งอาศรมบางมด
ผู้เป็นพระอาจารย์ของ
หลวงปู่ฝึก ภทฺทจารี

หลวงปู่กบ แห่งเขาสาริกา
บ้านหมี่ ลพบุรี ผู้สั่งศิษย์ให้ลั่นฆ้อง ตีระฆัง
เมื่อหลวงปู่ฝึก ภทฺทจารี ขอลา
อุปสมบทตลอดชีวิต

หลวงปู่ท่านรีบเดินตามเพื่อให้ทัน แต่หลวงปู่ท่านเล่าว่าพอพระสงฆ์รูปนั้นท่านเดินไป พอถึงต้นมะขามใหญ่ที่จะข้ามไปสนามหลวง พอบังต้นมะขามเท่านั้น พระรูปนั้นท่านก็หายวับไปทันที หลวงปู่ท่านเล่าว่าท่านรีบวิ่งไปดูที่ต้นมะขามใหญ่นั้นก็ไม่เห็นเสียแล้ว ต่อมาหลวงปู่ท่านจึงรู้ว่า พระสงฆ์รูปนั้นแท้จริง คือ **ท่านสำเร็จลุน พระผู้สำเร็จจากนครเวียงจันทน์** ท่านมาเตือนหลวงปู่กลัวจะประมาทจนลืมบวช

หลวงปู่ตัดสินใจบวช

เมื่อเจอสำเร็จลุนท่านมาเตือนเช่นนี้ หลวงปู่ท่านจึงตัดสินใจลาออกจากราชการ และเมื่อท่านลาออกจากราชการแล้ว ท่านจึงมีเวลาพอที่จะศึกษาหาความรู้ในธรรมะเพิ่มเติมจากสำนักครูอาจารย์สำนักต่าง ๆ และหนึ่งในหลาย ๆ ครูอาจารย์ ที่หลวงปู่ไปศึกษาด้วยก็คือ **หลวงปู่กบ แห่งเขาสาริกา** อำเภอบ้านหมี่ จังหวัดลพบุรี ได้ศึกษาธรรมะกับหลวงปู่กบอย่างลึกซึ้งจนเกิดศรัทธาในพระพุทธศาสนาอย่างมั่นคง ณ วันหนึ่ง หลวงปู่ฟัก ท่านจึงเข้าไปกราบหลวงปู่กบ กราบเรียนขึ้นว่าพระเดชพระคุณหลวงพ่อขอรับ กระผมตัดสินใจแน่นอนแล้วครับว่ากระผมจะบวช และการบวชของกระผมนั้น กระผมตั้งใจว่ากระผมจะขอบวชโดยไม่สึกตลอดชีวิต กระผมจึงขอกราบเรียนให้หลวงพ่อได้โปรดรับทราบ หลวงปู่กบเมื่อท่านได้ฟังเรื่องดังนั้นแล้ว หลวงปู่กบท่านจึงกล่าวขึ้นด้วย

เสียงอันดังว่า ลูกศิษย์ช่วยกันตีระฆังฆ้องเดี๋ยวนี้ สิ้นเสียงหลวงปู่กบ บรรดาศิษย์ทั้งหลายได้พากันลั่นฆ้องตีระฆังเสียงดังสนั่นวัดเขาสาริกา

เข้าอุปสมบท

เมื่อหลวงปู่ท่านได้กลับจากเขาสาริกา ด้วยอายุ ๓๕ ปี ท่านจึงเข้าอุปสมบท ณ พัทธสีมาวัดเทพากร ตำบลบางพลัด อำเภอบางกอกน้อย ธนบุรี เมื่อวันที่ ๔ กรกฎาคม พ.ศ. ๒๔๙๕ เวลา ๑๗.๑๓ น. โดยมี**พระเทพเวที** (ในสมัยนั้น) **วัดสามพระยาเป็นพระอุปัชฌาย์ พระปรากรมมุนี เป็นพระกรรมวาจาจารย์ พระอธิการสุด สุดใจ เป็นพระอนุสาวนาจารย์** ได้รับฉายาว่า **ภทฺทจารี** หลังจากอุปสมบทแล้ว ได้ไปจำพรรษาที่วัดจอมสุดารามไพรงาม หลังสถานีรถไฟสามเสน กรุงเทพมหานคร ได้จำพรรษาอยู่ที่วัดจอมสุดารามไพรงามเพียง ๑ พรรษา เมื่อออกพรรษา หลวงปู่ได้เดินทางไปยังวัดเขาวงพระจันทร์ จังหวัดลพบุรี โดยหลวงปู่คิดว่าจะไปอยู่ที่นั่น แต่เมื่ออยู่ได้ไม่กี่วัน หลวงปู่ต้องเปลี่ยนใจ เหตุเพราะวัดเขาวงในขณะนั้นไม่สงบ พระกับฆราวาสขัดแย้งกันรุนแรง ฆราวาสวางแผนนำยาพิษผสมอาหารให้พระฉัน แต่เดชะบุญพระยังไม่ทันที่จะฉัน ท่านวางอาหารไว้ แล้วท่านเข้าห้องไปทำธุระ พอออกจากห้องมาปรากฏว่า สุนัขไปกินอาหารก่อนเลยรับเคราะห์ตายหมด หลวงปู่เห็นความวุ่นวายเช่นนั้น หลวงปู่ท่านจึงคิดว่าถ้า

เป็นเช่นนี้ เห็นจะอยู่ที่นี่ไม่ได้แน่ หลวงปู่เก็บสัมภาระแบกกลด ออกเดินธุดงค์ ด้วยจุดมุ่งหมายปลายทาง คือ ถ้ำเชียงดาว จังหวัดเชียงใหม่ หลวงปู่ท่านเล่าให้ฟังว่าตลอดระยะเวลาที่เดินทางจากวัดเขาวงพระจันทร์สู่ถ้ำเชียงดาว ท่านยึดทางรถไฟเป็นหลักอาศัย ปักกลดข้างทางรถไฟไปตลอดจนถึงจังหวัดเชียงใหม่

หายจากโรคหัวใจที่ถ้ำเชียงดาว

หลวงปู่ท่านมีโรคร้ายประจำตัวท่านอยู่โรคหนึ่งคือโรคหัวใจ และท่านเป็นชนิดรุนแรงมาก ทุกครั้งที่โรคกำเริบ หลวงปู่ท่านเหมือนจะจบชีวิตเสียง่าย ๆ จึงเป็นเรื่องที่ทำให้หลวงปู่กังวล และเป็นอุปสรรคต่อการปฏิบัติธรรมไม่ใช่น้อย เมื่อท่านเดินทางถึงวัดเชียงดาวก็เป็นเวลาจวนเจียนจะเข้าพรรษา ก่อนจะขึ้นถ้ำ ณ คืนนั้น หลวงปู่พักอยู่ที่กุฏิของวัดเชียงดาว ในขณะที่กำลังหลับด้วยความอ่อนเพลีย ท่านได้เกิดนิมิตเห็นชายร่างสูงใหญ่ สง่างาม เข้ามากราบและถามหลวงปู่ว่า พระคุณเจ้า ท่านเป็นโรคร้ายโรคหัวใจอยู่ใช่ไหม ถ้าท่านเป็น .โยมจะรักษาให้ ขอให้พระคุณเจ้านอนและเหยียดเท้ามาเถิด หลวงปู่ท่านทำตามที่ท่านผู้นั้นพูดทุกประการ เมื่อหลวงปู่ท่านนอนเหยียดเท้าแล้ว ท่านผู้นั้นได้ใช้มือโกยท้องให้หลวงปู่ ในแต่ละครั้งที่ท่านผู้นั้นโกย หลวงปู่ท่านบอกว่าทำให้หายใจโล่ง รู้สึกสบาย โกยอยู่ ๓ ครั้ง แล้วท่านผู้นั้นก็กราบหลวงปู่บอกว่า สบายหายใจโล่งอย่างไม่เคยเป็นมาก่อน ท่านผู้นั้น

จึงพูดขึ้นว่า นับแต่นี้ไปพระคุณเจ้าจะหายจากโรคร้ายนี้ โยม แล้วโยมชื่ออะไร เป็นใคร มาจากไหนหรือ คนทั่วไปเขาเรียกโยมว่า **เจ้าอารักษ์คำแดง** โยมมีหน้าที่ดูแลรักษาอยู่ในบริเวณนี้ เมื่อท่านพูดจบหลวงปู่รู้สึกตัวตื่นจากหลับ ท่านนั่งทบทวนความฝันไปมา เป็นฝันที่ชัดเจนเหมือนจริงทุกอย่าง แต่สิ่งหนึ่งที่ปรากฏแก่หลวงปู่ในขณะนั้นคือ การหายใจโล่งสบายอาการที่เคยเป็น เคยเจ็บเคยปวดหายไปเป็นปลิดทิ้ง และตั้งแต่วันนั้นมาจนถึงปัจจุบันก็ไม่เคยเป็นอีกเลย **น่าอัศจรรย์แท้** เมื่อรุ่งเช้าหลวงปู่ท่านได้ไปพบเจ้าอาวาสวัดเชียงดาว และถามท่านเจ้าอาวาสว่าท่านครับที่นี่มีเจ้าอารักษ์คำแดงหรือไม่ครับ มีครับ **เจ้าอารักษ์คำแดง** เท่าที่ชาวบ้านรู้จัก ท่านเป็นยักษ์ที่มีฤทธิ์ ชาวบ้านนับถือมาก มีญาติโยม มากราบไหว้บูชาบนบานอยู่ทุกวัน มีศาลอยู่ทางขึ้นถ้ำ เพื่อเป็นการตอบแทนบุญคุณที่เจ้าอารักษ์คำแดงมารักษาโรคหัวใจให้ หลวงปู่จึงอยู่จำพรรษา ณ ถ้ำเชียงดาว ๑ พรรษา ตลอดระยะเวลา ๑ พรรษา หลวงปู่ได้ปฏิบัติพระธรรมเจริญพระกรรมฐาน กรวดน้ำ แผ่เมตตาให้ท่านเจ้าอารักษ์คำแดงตลอดพรรษา เมื่อออกพรรษาได้ไม่กี่วัน หลวงปู่ท่านมีความประสงค์ที่จะออกธุดงค์ต่อ หลวงปู่ท่านคิดว่าพรุ่งนี้แล้วเราจะจากที่นี้ไปยังที่ต่างๆ คืนนี้จะต้องพักผ่อนให้เต็มที่ หลวงปู่จึงพักผ่อนเร็วกว่าปกติ แต่ปรากฏว่าพอหลวงปู่กำลังจะหลับอยู่นั้นเอง หลวงปู่บอกว่าท่านเห็นชัดเจนว่าเจ้าอารักษ์คำแดง ได้เข้ามากราบท่านที่ปลายเท้า และการมาในครั้งนี้มิได้มา เพียงหนึ่ง

แต่มีหญิงสาวสวยมาด้วย มาก้มกราบหลวงปู่ ท่านอารักษ์คำแดงแนะนำขึ้นว่าหญิงผู้นี้เป็นคู่ของโยม โยมพามากราบท่าน เพราะทราบว่าท่านจะกลับแล้ว โยมขอกราบขอบพระคุณท่าน ที่ท่านได้มีเมตตาสวดมนต์ภาวนาแล้วอุทิศส่วนกุศลอันบริสุทธิ์ให้แก่โยม โยมจะไม่ลืมท่านเลย และเมื่อท่านจะเดินทาง โยมจะไปส่งท่านเท่าที่โยมจะไปได้ กล่าวจบแล้วเจ้าอารักษ์คำแดงก็ก้มกราบ

เจออายันตระคุป ณ ถ้ำขุนครอง

อายันตระคุป ผู้เป็นปราชญ์ในสมัยนั้น มีความรู้พิเศษมากมาย ชอบเขียนหนังสือ วิจารณ์การเมือง และชอบเขียนหนังสือที่เกี่ยวกับพุทธทำนาย เกี่ยวกับเรื่องพระศรีอริยเมตตรัย จนคนในยุคนั้นบางคนลือว่าท่านคือพระศรีอริยเมตตรัย ชอบเขียนทำนายบ้านเมืองที่รุนแรง ผู้เขียนขออนุญาตยกข้อเขียนของท่านอายันตระคุปมาให้ท่านผู้อ่านได้อ่านและพิจารณาสักเล็กน้อย ดังนี้

แม่ค้าเกลือจะมีเงินทอง ผู้ชายจะต้องซุกซ่อน หล่อนสตรีจะมีแต่หม้ายเป็นอันมาก ผู้ค้าจากจะได้ดี เสนาบดีจะอาบเหงื่อต่างน้ำ น้ำในลำน้ำจะมีสีแดงดุจเลือด วัวควาย สตรีจะลำบากยิ่งกว่าชาย แม่น้ำจะตื้นเขิน เดินข้ามได้ ถ้วยชามจะแพง ฟักแฟงจะตกจากเครือ เสือจะกลายเป็นหมาบ้าน คนพาลจะได้เมียงาม ชาวในจะเป็นชาวนอก ชาวนอกจะเข้ามากลาง ลูกหลานขุนนางจะได้รับเข็ญใจ คนจัญไรจะได้ดีฯ และไม่เหมาะที่จะนำข้อเขียนบทต่อ ๆ ไปลงมา

พิมพ์เพิ่ม เพราะไม่เหมาะในปัจจุบัน นี่คือข้อเขียนบางส่วนของท่านอายันตระคุป ซึ่งจะเห็นได้ว่ามีความรุนแรงไม่น้อย เนื่องจากตัวท่านเป็นคนจริงจังและรุนแรง ท่านจึงอยู่ในสังคมลำบาก ท่านจึงพาครอบครัวไปอยู่ในป่าอยู่กลางป่าลึกทางขึ้นถ้ำขุนครอง เช้าวันหนึ่งภรรยาท่านบอกกับท่านว่า ท่านพี่เมื่อคืนน้องฝันว่าเห็นภิกษุรูปหนึ่งมาหาท่าน แต่ก่อนจะมาหาท่านได้เดินผ่านน้องก่อนแล้วท่านหันมายิ้มให้ ภิกษุรูปนั้นผิวขาววรรณะดีมีความสง่างาม เมื่อภรรยาท่านเล่าความฝันจบ ท่านอายันตระคุปเรียกลูกน้องทันทีและสั่งลูกน้องขึ้นว่า เองรีบไปหาขนมจีนมานะ รีบไปรีบมา ข้าจะทำอาหารเพลพระ ลูกน้องรับคำสั่ง แล้วรีบไปทันที ท่านอายันตระคุปจึงหันมาสั่งภรรยาท่านอีกว่า เธอจงรีบไปทำน้ำยาขนมจีนไว้ เมื่อพระท่านมาถึงจะได้ฉันเพลพอดี ความเป็นปราชญ์ของท่าน เพียงแค่ภรรยาเล่าความฝันให้ฟังเท่านั้น ท่านรู้ทันทีว่าฝันนี้ต้องเป็นจริง ช่วงใกล้เพลของวันนั้นหลวงปู่ท่านได้แบกกลดโดยตั้งใจจะไปหาเพื่อศึกษาสนทนาธรรมด้วย เมื่อเดินเข้าไปในบริเวณบ้าน หลวงปู่เห็นผู้หญิงคนหนึ่งหน้าตาดียกมือไหว้หลวงปู่ หลวงปู่จึงหันไปยิ้มให้ ผู้หญิงคนนั้นรีบเดินไปโดยเร็ว และหลวงปู่ก็ได้ยินเสียงดังขึ้นว่า ท่านพี่ๆ ใช่แล้ว ใช่แน่พระคุณเจ้ารูปนี้นี่แหละที่น้องฝันเห็น ที่น้องเล่าให้ท่านพี่ฟัง อายันตระคุปจึงออกมาจากบ้านนิมนต์ให้นั่ง แล้วเล่าเรื่องที่ภรรยาท่านฝันให้หลวงปู่ฟังแล้วถวายเพลแด่หลวงปู่ด้วยขนมจีน หลวงปู่กำลังฉัน ท่านอายันตระคุปถามหลวงปู่ขึ้นว่า

ท่านครับท่านทราบไหมครับว่า ทำไมกระผมจึงทำขนมจีนไว้ถวายท่าน ไม่ทราบสิโยม หลวงปู่ตอบ เหตุที่กระผมทำขนมจีนน้ำยาถวายท่าน เพราะธรรมชาติขนมจีนมีเส้นที่เหนียวและยาวมาก ถ้าไม่ยาวไม่เหนียวแน่นท่านคงไม่บุกป่าฝ่าดงมาหากระผมเป็นแน่ ธรรมชาติแห่งปราชญ์ จะคิดจะพูดจะทำสิ่งใดย่อมสุขุมล้ำลึกเสมอ

เผชิญหน้ากับเสือโคร่งตัวเขื่อง

หลวงปู่ท่านเล่าให้ฟังว่า เมื่ออยู่สนทนาธรรมกับท่านอายันตระคุปหลายวัน จนเป็นที่พอใจหายสงสัยในเรื่องต่าง ๆ แล้ว หลวงปู่ท่านก็อำลามาจากท่านอายันตระคุป ด้วยมีจุดประสงค์จะไปยังประเทศพม่า เดินทางมาออกไกลจากบ้านท่านอายันตระคุปได้พอสมควร ทุกที่ที่ก้าวเท้าเดิน ล้วนเป็นป่ารกทึบ ในขณะที่หลวงปู่กำลังเดินอยู่เพลิน ๆ นั้น ทันใดท่านต้องสะดุ้งสุดตัว เพราะเสียงคำรามของเจ้าป่ามันดังกึกก้องขึ้น และเสียงนั้นดังอยู่แค่เบื้องหน้าของหลวงปู่ ท่านจึงมองไปดูตามเสียงที่ดังอยู่นั้น แต่สิ่งที่ท่านเห็นนั้น มันทำให้พระภิกษุที่เพิ่งจะบวชได้เพียง ๒ พรรษา ต้องสะดุ้งและทำอะไรไม่ถูกนึกอะไรไม่ออก เพราะสิ่งที่เห็นมันคือ เสือโคร่งตัวเขื่องยืนขวางหน้าท่าน พร้อมทั้งทำท่าว่าเตรียมพร้อมสำหรับกระโจนเข้าใส่ท่าน หลวงปู่ท่านคิดว่าจะทำอย่างไรดี อาวุธใด ๆ ก็ไม่มี มีแต่กลดกับบาตรเท่านั้น ในภาวะเช่นนั้นสิ่งที่ดีที่สุดคือมีสติ ถึงแม้หลวงปู่ท่านจะบวชน้อยพรรษาอยู่ แต่ท่านก็เป็นนักปฏิบัติก่อน

บวชอยู่หลายปี เป็นศิษย์ที่มีครูมีอาจารย์ เช่น **พระเดชพระคุณหลวงพ่อโอภาสี แห่งอาศรมบางมด** เป็นต้น เมื่อเสือโคร่งตัวนั้นมันค่อย ๆ ย่างเข้ามาหาท่าน มันคงคิดในใจมันว่า เดี๋ยวเถอะ พระองค์นี้เดี๋ยวจะเคี้ยวกินเสียให้อร่อย ทางเดียวที่หลวงปู่ทำได้ในขณะนั้นคือ รำลึกถึงหลวงพ่อโอภาสีว่า หลวงพ่อครับ หลวงพ่อต้องช่วยกระผมนะครับ และเมื่อท่านรำลึกเช่นนั้นแล้ว ท่านก็ปล่อยอารมณ์ให้ว่างคือ ไม่รับรู้ถึงความกลัว ไม่รับรู้ถึงเรื่องใด ๆ ทั้งสิ้น เรียกว่า ทำจิตว่าง สายตาของหลวงปู่ก็มองดูความเคลื่อนไหวของเสือตัวนั้น แต่อารมณ์ความกลัวมันหมดไปจากจิตของหลวงปู่แล้ว มีแต่ความว่างเท่านั้น หลวงปู่ท่านเล่าว่าในขณะนั้นท่านเห็นเสือตัวนั้นมันกระโจนเข้าใส่ท่าน แต่พอขาหน้ามันยกขึ้นเท่านั้น มันก็หงายหลังตีลังกาล้มลง ราวกับมีคนไปผลักสวนทางมันอย่างไรอย่างนั้น พอมันลุกขึ้นได้ มันหันหน้ามามองหลวงปู่ด้วยแววตาแปลก ๆ แล้วมันก็รีบวิ่งหนีเข้าป่าไป หลวงปู่ท่านคิดขึ้นว่า จิตว่างช่างสำคัญจริงหนอ เสือร้ายมันยังวิ่งหนีได้ เพราะจิตว่างนี่เอง

เจอม้งลองของ

หลวงปู่ท่านเดินต่อไป เลาะป่าตัดภูเขาไปเรื่อย ๆ ด้วยจุดมุ่งหมายคือประเทศพม่า เดินทางขึ้นภูเขา วันหนึ่งหลวงปู่ได้เจอกับหัวหน้าม้ง เมื่อม้งเขาเห็นพระมาองค์เดียวจึงเข้ามาถาม พูดคุยกับหลวงปู่ พอรู้ถึงวัตถุประสงค์ของหลวงปู่ หัวหน้าม้งจึง

นิมนต์ให้หลวงปู่ไปพักที่ในหมู่บ้าน เพื่อจะได้โปรดญาติโยมชาวม้งบ้าง หลวงปู่เดินตามผู้นำม้งไปเรื่อยๆ เวลาตอนนั้นประมาณบ่าย ๓ โมงเย็น พอเดินถึงศาลาเก่าๆ ข้างทาง หัวหน้าม้ง หันกลับมาหาหลวงปู่และบอกว่า นิมนต์ท่านพักที่นี่นะครับคืนนี้ เพราะถ้าพาท่านไปในหมู่บ้านมันยังอีกไกล หลวงปู่ตอบว่าไม่เป็นไรที่ไหนก็พักได้ แล้วหัวหน้าม้งก็จากไป หลวงปู่มองตามหลังเขาไป พร้อมกับรำพึงในใจว่า โธ่...คนหนอคนหลอกพระหลอกเจ้าได้ นี่เพิ่งจะบ่าย ๓ โมง หมู่บ้านก็มองเห็น เดินไปไม่ทันเหนื่อยก็ถึง แต่เขาบอกว่าอยู่ไกล ชะรอยจะไม่บริสุทธิ์เสียแล้ว หลวงปู่ท่านคิดเสร็จแล้ว ท่านจึงเดินสำรวจตรวจดูทั่วบริเวณทั่วศาลา ได้ผลสรุปชัดเจนว่า บริเวณนี้คือที่เผาศพ และศาลาคือที่พักศพ เดินดูตามดิน บางที่ยังมีกระดูกปนถ่านเป็นกองๆ เอาละวะวันนี้คืนนี้เขาให้เรานอนกับผี เมื่อตะวันตกดินหลวงปู่ท่านทำวัตรสวดมนต์ และนั่งสมาธิเจริญสติ หลวงปู่ท่านเล่าให้ผู้เขียนฟังว่า ก็มีอะไรหลายอย่างแปลกๆ ดีอยู่เหมือนกัน แต่หลวงปู่ไม่เล่าในรายละเอียด ท่านเล่าว่าพอมีอะไรแปลกๆ มากๆ ขึ้น ท่านจึงตั้งจิตคิดในใจว่า นี่ท่านทั้งหลายที่ท่านอยู่ที่นี่ เรามาดีนะ อย่าได้รบกวนกันเลย เราเป็นพระบวชใหม่ใจยังไม่นิ่ง ถ้าเราตกใจกลัวเดี๋ยวท่านจะบาปนะ เมื่อหลวงปู่ตั้งสติคิดเช่นนั้นทุกอย่างก็เงียบสงบปกติเหมือนไม่มีอะไรเกิดขึ้น ท่านจึงหลับสบายทั้งคืน รุ่งเช้าหัวหน้าหมู่บ้านนำอาหารมาถวายแต่เช้า พอมาถึงเขาถามเป็นประโยคแรกเลย เมื่อคืนท่านนอนหลับไหม มีอะไรเกิดขึ้นกับท่าน

หรือเปล่า หลวงปู่ท่านคิดในใจว่า เออดีนะ ปล่อยให้พระนอนกับผีทั้งคืน แต่มาห่วงเอาตอนเช้า แต่หลวงปู่ท่านตอบแบบเล่นๆ ว่า ไม่มีอะไร นอนสบายดี หลับดีทั้งคืน หัวหน้าหมู่บ้านจึงพูดขึ้นว่า เป็นไปได้อย่างไรครับ ที่นี่ผีดุออก แค่เดินผ่านยังโดนหลอกเลย ไม่รู้สิโยม แต่ฉันนอนสบาย หลวงปู่ตอบเมื่อฉันเช้าเสร็จ หลวงปู่ท่านจึงพูดคุยสั่งสอนธรรมะให้เขาฟัง พอสมควรแก่เวลาจึงอำลาพาจากแบกกลดเดินทางต่อ เดินตัดภูเขาลัดเลาะแนวป่าไปทั่วจวบจนพระอาทิตย์ใกล้จะตกดิน จำต้องหาที่พักจึงได้ทำเลเหมาะสมสบายดีแล้วจึงปักกลด ต่อมาเมื่อชาวบ้านรู้ว่ามีพระธุดงค์มาปักกลด จึงพากันมาหามากราบไหว้ นิมนต์ให้หลวงปู่ไปพักในหมู่บ้าน แต่หลวงปู่ท่านตอบปฏิเสธ ชาวบ้านจึงพากันกลับไป แต่พอตกค่ำชาวบ้านมาหาหลวงปู่อีกพร้อมกับนำผ้าห่มมาให้ถึง ๕ ผืน หลวงปู่ถามชาวบ้านว่านี่โยมทำไมถึงนำผ้าห่มมาให้อาตมาตั้ง ๕ ผืน โถท่านก็ญาติโยมทั้งหลายเป็นห่วงท่าน ช่วงนี้ยังไม่เป็นอะไรนะท่าน แต่พอดึกๆ หน่อยที่นี่มันหนาวลบ ๒-๓ องศานะท่าน หลวงปู่ท่านจับผ้าห่ม แล้วพิจารณาสังเวชว่า โธ่เรานี่เดินธุดงค์มาตัดแล้วทุกสิ่งยังจะมาห่มผ้าทีเดียว ๕ ผืนมันน่าสังเวชเสียจริงๆ โยม อาตมาขอขอบใจนะที่โยมเป็นห่วง แต่โยมเอาผ้าห่มกลับไปคืนเถอะนะ อาตมาไม่ใช้หรอกนะ ท่านๆ ถึงตายนะครับท่าน จะหนาวตายนะครับ เมื่อหัวหน้าหมู่บ้านพูดเช่นนั้นหลวงปู่ท่านจึงนั่งวางเฉย ชาวบ้านทั้งหลายจึงพากันเก็บผ้าห่มกลับ เดินไปบ่นไปว่า พระอะไรดื้อจัง

พวกเราสงสาร แต่ท่านดื้อจัง แต่ละคนอารมณ์เสียตาม ๆ กัน และพอเริ่มค่ำอากาศก็เริ่มเย็นลง ๆ ตามลำดับ จนถึงประมาณ ๔-๕ ทุ่ม เหมือนจะทนไม่ไหว หลวงปู่ท่านเล่าให้ฟังว่าขนาดนั่งสมาธิยังจะไม่ไหว มันหนาวสั่นไปทั้งร่าง ผ้าจีวรเพียงผืนเดียวกับอากาศที่ติดลบ มันไม่สมดุลกันเลย ในขณะที่หลวงปู่แทบจะทนไม่ไหวอยู่นั้น ฉับพลันปัญญาก็เกิดหลวงปู่นั่งคิดในใจ เป็นคาถาภาวนา เพื่อให้มีสติรู้เท่าทันธรรมชาติ ภาวนาว่า เมื่อวานหนักกว่านี้ยังทนได้ เมื่อวานหนักกว่านี้ยังทนได้ ๆ ๆ หลวงปู่นั่งภาวนาคำนี้ไปเรื่อย ๆ ได้ผลปรากฏว่าความหนาวที่หนาวจนจับใจนั้นค่อย ๆ คลายออก ๆ จนทำอะไรหลวงปู่ไม่ได้ หลวงปู่ท่านสอนว่าสรรพสิ่งทั้งปวงถ้าจิตเราไม่ยึดจิตเราไม่ติด มันทำอะไรเราไม่ได้ทั้งนั้น รู้ความเป็นจริงไม่หลงผิดไม่หลงติด ไม่ว่าอะไร มันทำอะไรเราไม่ได้ทั้งนั้น มันหนาวเรารู้ว่ามันหนาว สักแต่ว่าอากาศมันหนาวเราอย่าไปหนาวกับมัน มันจึงไม่หนาว ที่เราหนาวเพราะเรายึดติดในสังขารยึดติดในดินฟ้าอากาศ มันจึงต้องหนาวและหนาวจนตายก็มี ถ้าเราไม่ยึดติดในสังขาร แม้อากาศซึ่งเป็นธรรมชาติ แม้จะหนาว แม้จะเย็นสักปานใดก็ตาม มันทำอะไรต่อเราไม่ได้ มันทำได้เพียงแค่สังขารมันหนาวสังขารมันเย็น แต่จิตเราไม่ปรุงแต่งต่อ มันจึงหนาวเพียงสังขาร จิตเราไม่หนาวด้วย มันจึงอยู่สบายทั้ง ๓ คืน เมื่อครบ ๓ คืน หัวหน้าหมู่บ้านและชาวบ้านหลายคนได้พากันขึ้นมาดูหลวงปู่อีก โดยส่วนใหญ่ต่างพูดคุยกันมาว่าพระองค์นี้คงจะหนาวตายแน่ ถ้าไม่หนาวตาย

ก็คงจะหนีไปอยู่ที่อื่นแล้ว บนภูลูกนี้คงอยู่ไม่ได้แน่ แต่ผิดคาด ปรากฏว่า สิ่งที่ทุกคนเห็นหลวงปู่ยังอยู่สุขสบายดี เมื่อเห็นอัศจรรย์เช่นนั้น ต่างพากันกราบไหว้หลวงปู่และถามถึงวิธีที่ทำให้หลวงปู่อยู่ได้ หลวงปู่ปฏิบัติอย่างไรจึงเอาชนะความหนาวได้ หลวงปู่ท่านจึงตอบว่า มันอยู่ที่ใจ โยม มันอยู่ที่ใจ สร้างศรัทธาให้เกิดแก่ชาวบ้านเป็นอย่างยิ่ง ชาวบ้านชอบกินหมาก แต่ละคนจึงนำปูนที่ใช้กินกับหมากมาให้หลวงปู่เสกให้ เพื่อความเป็นสิริมงคล เพื่อไม่ขัดศรัทธาหลวงปู่จึงเสกให้และเมื่อเสกเสร็จ หลวงปู่จึงบอกว่าปูนนี่แปลกนะ เมื่อโยมนำไปกินจะไม่เหมือนกันนะ บางคนจะขมนะ บางคนจะเผ็ดนะ จะไม่เหมือนกันแต่ถ้าโยมคนไหนเคยด่าพ่อด่าแม่ ระวังปากจะบวมนะ ช่างศักดิ์สิทธิ์แท้ ปรากฏว่าทุกคนที่กินปูนออกรสชาติต่าง ๆ กัน สมดังหลวงปู่ท่านบอกไว้ทุกประการ แต่ที่พิเศษมีอยู่ ๒ คน เมื่อกินปูนเข้าไป ปรากฏว่าปากบวมตุ่ยทั้งคู่ทั้งสองคนต่างรับสารภาพว่า เขาทั้ง ๒ ชอบด่าพ่อด่าแม่ของเขาเป็นประจำ ชาวบ้านทั้งหมดจึงก้มกราบหลวงปู่ ด้วยเคารพด้วยศรัทธาอย่างสูง

กลับคืนสู่วัดเขาวงพระจันทร์ จังหวัดลพบุรี

หลวงปู่ได้เดินธุดงค์ไปยังประเทศพม่าตามที่มุ่งหมายไว้ ได้เจอะได้เจอสรรพสิ่งต่าง ๆ มากมาย เจอแม้กระทั่งสามเณรตาบอดทั้งสองข้าง แต่สารพัดรู้ สารพัดเห็น ชวนหลวงปู่ไปอยู่ด้วย แต่

หลวงปู่ตอบปฏิเสธ เจอสิ่งที่เป็นทิพย์เป็นความพิเศษสุด หลายสิ่งหลายประการ แต่หลวงปู่ไม่ยึดติด ท่านจึงกลับประเทศไทย พอเดินทางถึงจังหวัดเชียงราย หลวงปู่จึงคิดถึงเขาวงพระจันทร์ จังหวัดลพบุรี ตั้งแต่ยังไม่บวช หลวงปู่คิดเสมอว่าถ้าบวชเมื่อไรจะไปอยู่เขาวงพระจันทร์ ก่อนจะบวชไม่กี่วันท่านได้ฝันเห็นชายคนหนึ่งร่างดำใหญ่มาก ๆ นุ่งผ้าโสร่งไม่ใส่เสื้อ เข้ามาหาหลวงปู่ในห้องนอน แต่แทนที่จะมานั่งคุยกันธรรมดา กลับกระโดดขึ้นไปนั่งบนกระถางธูป เมื่อหลวงปู่เห็นเช่นนั้นหลวงปู่ท่านรู้ทันที ท่านผู้นี้ไม่มาดีแน่ หลวงปู่จึงภาวนาคาถาขับไล่ภูตผี แต่พอหลวงปู่ท่านเริ่มภาวนาเท่านั้น ท่านผู้นั้นยกมือขึ้นห้ามทั้งสองมือพร้อมกับตะโกนด้วยเสียงอันดังว่า ข้ามาดีเว้ย...ข้ามาดี เมื่อหลวงปู่ได้ยินคำพูดเช่นนั้น หลวงปู่ท่านจึงลองแผ่เมตตาให้ พอหลวงปู่ท่านตั้งใจแผ่เมตตาเท่านั้น ท่านผู้นั้นหัวเราะเสียงดังลั่น พร้อมกับพูดขึ้นว่า เอ็งนี่สำคัญ เมื่อครู่ไล่ข้า แต่ตอนนี้สงสารข้า แผ่เมตตาให้ข้า แบบนี้เขาเรียกว่าตบหัวแล้วลูบหลังเว้ย สำคัญ เอ็งนี่สำคัญ **ข้าชื่อราหูเว้ย** ข้ารู้ว่าเอ็งบวชเมื่อไร เอ็งจะไปอยู่วัดเขาวงพระจันทร์ ข้ามานี้เพื่อจะบอกให้เอ็งรู้ว่าจะไปอยู่กับเอ็งด้วย เอาละข้าจะไปรอเอ็งอยู่ที่วัดเขาวงพระจันทร์ ข้าไปก่อนนะ ว่าแล้วท่านราหูท่านก็กระโดดออกทางหน้าต่าง โดยหน้าต่างก็ไม่ได้เปิด

ถึงวัดเขาวงมีงานสมโภชต้อนรับ

เมื่อหลวงปู่ท่านได้เดินทางถึงยังวัดเขาวงพระจันทร์ สมเจตนา หลวงปู่แบกกลดมาถึงโคนต้นมะขามใหญ่ ตั้งต้นตระหง่านขวางทางขึ้นยอดเขา ด้วยความเหนื่อยเพลีย หลวงปู่จึงวางกลดและสัมภาระทั้งหลายที่โคนต้นมะขาม หลวงปู่จึงนั่งลงใช้หลังพิงต้นมะขาม คิดว่าถ้าหายเหนื่อย หายเพลีย จะขึ้นไปกราบเจ้าอาวาส ท่านพิงต้นมะขามได้พักเดียว หลวงปู่ต้องสะดุ้ง เพราะมีเสียงปี่พาทย์เสียงกลอง เสียงมโหรี ดังกระหึ่มไปทั่วบริเวณยอดเขา ในขณะที่หลวงปู่นั่งแปลกใจอยู่นั้น หลวงปู่ได้มองเห็นชาวบ้านเดินลงมาจากยอดภูเขา หลวงปู่จึงถามชาวบ้านว่าบนยอดเขามีงานอะไรกันหรือ ไม่มีงานอะไรเลย เอ โยมขึ้นไปถึงยอดภูเขาหรือเปล่า ถึงซิครับท่าน ผมและพวกยังพากันไปกราบรอยพระพุทธบาทเลย แล้วโยมได้ยินเสียงปี่พาทย์เสียงดนตรีมโหรีไหม ไม่มีไม่ได้ยินเลยนี่ครับท่าน พวกชาวบ้านปฏิเสธสิ่งที่หลวงปู่ได้ยิน แสดงว่าเราได้ยินเพียงผู้เดียว หมายความว่า นี่เป็นนิมิต นิมิตที่ดีด้วย เจ้าป่าเจ้าเขาท่านคงอนุโมทนาในการมาอยู่เขาวงพระจันทร์ของเราแน่ หลวงปู่ท่านเล่าให้ฟังอีกว่า เสียงดนตรีปี่พาทย์มโหรีนั้นดังมากและชัดเจนด้วย แปลกที่ไม่มีใครได้ยิน ได้ยินแต่เพียงหลวงปู่ผู้เดียว แปลกดีแท้

อยู่เขาวงตั้งแต่ พ.ศ. ๒๔๙๖

และเมื่อคิดว่าจะปฏิบัติให้จริงจัง ดังนั้นหลวงปู่จึงจุดธูปเทียนบูชาพระรัตนตรัยไหว้พระสวดมนต์ และเมื่อหลวงปู่ไหว้พระสวดมนต์เสร็จ หลวงปู่จึงตั้งสัจจะขึ้นว่า ข้าแต่พระพุทธเจ้า พระธัมมเจ้า พระสังฆเจ้า พระผู้ศักดิ์สิทธิ์ พระผู้มีฤทธิ์ พระผู้กายทิพย์ทั้งหลาย ขอให้ท่านทั้งหลายจงรับทราบ และจงเป็นพยาน กระผมขอตั้งสัจจะว่า ตั้งแต่บัดนี้เป็นต้นไป กระผมจะขอถือวัตรปฏิบัติกินน้อย นอนน้อย ปฏิบัติมากจึงขอยึดทางปฏิบัติว่า

๑. จะไม่ขอนอนตลอดชีวิต

๒. ฉันข้าวมื้อละไม่เกิน ๘ คำ

๓. ฉันแต่มังสวิรัติตลอดชีวิต

๔. จะไม่สรงน้ำตลอดชีวิต และ

๕. จะบวชตลอดชีวิต

วินิจฉัยวัตรปฏิบัติของหลวงปู่

๑. จะไม่ขอนอนตลอดชีวิต เป็นการปฏิบัติที่ทำได้ยากมาก ๆ ถ้าจิตไม่แข็งดุจเพชร ไม่มีทางที่จะปฏิบัติได้เลย หลวงปู่ท่านเล่าให้ฟังว่า ๓ ปีแรกที่ปฏิบัติไม่นอน (หมายถึง ถ้าจะหลับก็จะนั่งหลับแต่ไม่นอนหลับ) หลวงปู่ท่านบอกว่า มันเมื่อย มันเจ็บ มันปวด มันทรมานมาก เหมือนกายจะแตกแยกออกจากกัน โดยเฉพาะในปีที่ ๓ มันปวดร้าวระบมไปทั่วร่าง แต่หลวงปู่ท่านไม่ยอมแพ้ สู้

และทน ด้วยคิดเสมอว่า เมื่อวานหนักกว่านี้ยังทนได้ด้วยจิตที่แข็งแกร่งดุจเพชร ในที่สุดหลวงปู่ท่านก็ชนะได้คือ จะนั่งอย่างไรก็สบายทุกท่า ถึงจะนั่งหลับก็หลับสบายไม่ทุกข์ไม่ทรมานอีกต่อไป หลวงปู่ท่านให้เหตุผลของการไม่นอนไว้ว่า ก็เราตั้งใจถือปฏิบัติว่านอนน้อย ถ้าเรานอนมันก็ติดสุข นอนสนุก สุขสบายไป แต่เรานั่งนั่งหลับนี่ดีกว่านอนหลับตรงที่พอเราหลับอยู่เพลินๆ กายเรามันก็โยกไปซ้ายบ้างขวาบ้าง เราก็รู้สึกเรียกว่าไม่ให้หลับเพลิน ไม่ให้มันติดสุข ให้มันนอนเท่าที่อยู่ได้ เมื่อรู้สึกเราก็กำหนดจิตต่อ ฉะนั้นเราจะหลับเป็นช่วงๆ หนึ่งไม่นานเกิน ๒๕ นาที เมื่อรู้ก็กำหนดจิต เมื่อจิตสงบมันก็หลับเมื่อหลับสนิท กายเอียงซ้ายบ้างเอียงขวาบ้าง ก็รู้สึกมันเป็นเช่นนี้ทั้งคืน นี่คือวัตรปฏิบัติ คนโดยทั่วไปนั้นมักเข้าใจว่าคำว่า พระธุดงค์ต้องแบกกลดเดินไปเรื่อยๆ จึงเรียกว่าพระธุดงค์ แต่จริงๆ แล้วคำว่า ธุดงค์ คือสมาทานการปฏิบัติ เมื่อสมาทานแล้วจะปฏิบัติอยู่ที่ไหนก็ได้ จะแบกกลดเข้าป่าหรือจะอยู่วัดขอให้ปฏิบัติให้ได้ในข้อที่ตนสมาทานไม่ว่าจะอยู่ที่ไหนก็เรียกว่าถือธุดงค์ ตรงกันข้ามถึงจะแบกกลดเดินไปทั่ว แต่ใจปฏิบัติไม่ได้ก็เหนื่อยเปล่าอย่าทำเลย ฉะนั้นคำว่าธุดงค์จึงอยู่ที่การถือปฏิบัติ คำว่าธุดงค์มี ๑๓ ข้อ ในที่นี้จะขอยกมากล่าวสักเพียง ๒ ข้อ เพราะถ้าจะนำมาอธิบายทั้ง ๑๓ ข้อ ก็จะยืดยาวเกินความจำเป็นไป **ข้อที่ ๑ ถือทรงผ้าบังสุกุลเป็นวัตรว่า คะหะปะติจีวะรัง ปะฏิกขิปามิ ปังสุกูลิกังคัง สะมาทิยามิ** แปลว่า เรางดคหบดีจีวรเสีย สมาทาน

องค์ของผู้ถือครองผ้าบังสุกุลเป็นวัตรและข้อที่ ๑๓ **ถือการนั่งเป็นวัตรว่า เสยยัง ปะฏิกขิปามิ เนสัชชิกังคัง สะมาทิยามิ** แปลว่า เรางดการนอนเสีย สมาทานองค์ของผู้ถือนั่งเป็นวัตร หลวงปู่ท่านถือการนั่งเป็นวัตร จึงอยู่ในหลักสมาทานธุดงค์ข้อที่ ๑๓

๒. **หลวงปู่ฉันอาหารมื้อละได้ไม่เกิน ๘ คำ** ผู้เขียนได้กราบเรียนถามหลวงปู่ว่า ทำไมหลวงปู่จึงฉันอาหารเพียงมื้อละไม่เกิน ๘ คำ หลวงปู่ท่านให้เหตุผลว่า พระเดชพระคุณหลวงพ่อโอภาสี ซึ่งเป็นอาจารย์ของเรา ท่านฉันเพียงครั้งละ ๓ คำเท่านั้น แต่เราฉัน ๘ คำ นับว่ามากกว่าครูอาจารย์ตั้งเยอะแล้ว อีกประการหนึ่ง ภิกษุผู้บวชเข้ามาในพระพุทธศาสนา ถ้าหวังความหลุดพ้น แต่กินมาก นอนมาก ก็ไม่รู้จะหลุดพ้นได้อย่างไร ฉะนั้นเราจึงปฏิบัติกินน้อยนอนน้อยแต่ปฏิบัติมาก หลวงปู่ท่านกล่าวถึงเหตุผล

๓. **ฉันอาหารมังสวิรัติตลอดชีวิต** เหตุผลในการฉันแต่มังสวิรัติตลอดชีวิต หลวงปู่ท่านต้องการปฏิบัติโดยไม่เบียดเบียนชีวิตสัตว์ หลวงปู่ท่านจึงสมาทานการฉันแต่มังสวิรัติตลอดชีวิต

๔. **ไม่สรงน้ำตลอดชีวิต** โดยธรรมชาติ มนุษย์ทุกรูปทุกนาม จะมีการอาบน้ำชำระล้างร่างกาย เพราะร่างกายมนุษย์นั้นถ้าไม่ชำระล้าง ก็คือกองปฏิกูลเต็มไปด้วยของเหม็นสิ่งสกปรก ถ้าเราไม่ได้อาบน้ำแม้แต่เพียงวันเดียว เราจะรู้สึกอึดอัด มีกลิ่นไม่พึงปรารถนาเต็มไปหมด หลวงปู่ท่านบอกว่า ที่ไม่สรงน้ำเพราะอยากทำในสิ่งที่มนุษย์ทั่วไปทำได้ยาก ฤษีก็ดี โยคีก็ดี ในอดีต ท่านก็ไม่

อาบน้ำ ท่านก็ยังอยู่ของท่านได้ แล้วทำไมเราจะทำไม่ได้ ถ้าไม่สรงน้ำดีด้วยซ้ำไป จะได้ไม่ต้องกังวลว่าถึงเวลาสรงน้ำแล้ว ถ้าไม่สรงน้ำเวลาอากาศร้อนเราก็เฉย ๆ เวลาอากาศหนาวยิ่งสบายไม่ลำบาก แต่ถึงแม้หลวงปู่ท่านจะไม่สรงน้ำ แต่ศิษย์ทุกคนสาธุชนทั้งหลายที่ได้เจอได้กราบหลวงปู่ ต่างจะพูดเป็นเสียงเดียวกันว่าหลวงปู่ช่างผ่องใส งามสง่าเหลือเกิน มองอย่างไรก็มองได้อิ่มตาและกลิ่นกายของหลวงปู่ก็มีกลิ่นหอมเย็น ๆ ซึ่งทุกคนที่เข้าใกล้หลวงปู่ ต่างยอมรับในเรื่องนี้ว่าจริงน่าอัศจรรย์แท้

๕. **หลวงปู่อธิษฐานบวชตลอดชีวิต** ดังที่กล่าวแต่เบื้องต้นแล้วว่า ก่อนบวชหลวงปู่ท่านเบื่อหน่ายในชีวิต เพราะท่านเห็นด้วยปัญญาแล้วว่า ใด ๆ ในโลกล้วนอนิจจัง ทุกขัง อนัตตา จะหาอะไรเป็นแก่นสารไม่มีเลย เมื่อจะบวชจึงอธิษฐานขอบวชตลอดชีวิต ผู้เขียนได้กราบเรียนถามถึงเรื่องส่วนตัวของท่านว่า หลวงปู่ขอรับ หลวงปู่อธิษฐานบวชไม่สึก และหลวงปู่บวชเมื่ออายุ ๓๕ ปีแล้ว หลวงปู่ไม่เคยมีคู่มาก่อนเลยหรือครับ หลวงปู่ท่านเมตตา ตอบว่า ถ้าหมายถึงภรรยาไม่มี แต่คนรักเคยมี เมื่อตัดสินใจบวชก็บอกเขาว่า ถ้าเธอต้องการมีคู่ก็มีได้เลย ไม่ต้องรอกันนะเพราะเมื่อบวช คิดว่าจะไม่สึกตลอดชีวิต แต่เขาไม่เชื่อเขาคิดว่าเราต้องสึกไปหาเขาแน่ จนเมื่อเราบวชได้ ๓ พรรษา เขาเห็นว่าไม่สึกแน่ เขาจึงแต่งงาน งานแต่งงานก็นิมนต์เรา เราก็ไปอนุโมทนา เมื่อเขามีลูก เขาก็พามาให้เราผูกข้อมือให้ เราคิดแต่เพียงว่าทุกอย่างที่ผ่านไป ไม่ว่าจะ

ผ่านไปนานแล้วหรือเพิ่งผ่านไปเมื่อวานนี้ก็ตาม มันเป็นเพียงอดีต เราไม่ติดยึดกับมันไม่ว่าเรื่องอะไรทั้งสิ้น ดีก็ตาม ไม่ดีก็ตาม เมื่อผ่านไป มันคืออดีต เราอยู่กับปัจจุบัน ทำปัจจุบันให้ถูกต้อง เราจึงอยู่กับปัจจุบันเท่านั้น และไม่ใช่ว่าเราคิด เมื่อเราบวชตั้งแต่ยังไม่บวชตั้งใจว่าบวชเมื่อไรจะขอบวชตลอดชีวิต และตั้งแต่บวชวันแรกจนถึงวันนี้ ไม่เคยแม้แต่น้อยเลยที่คิดจะสึก

ได้ดีบนยอดภูเขา

หลวงปู่ท่านขึ้นไปบำเพ็ญบารมีบนยอดภูเขาวง หลวงปู่ท่านปฏิบัติ เจริญสติอย่างจริงจัง มุ่งปฏิบัติให้เห็นผลสมการบวชเต็มที่ เดินลมหายใจ ตั้งแต่หายใจหยาบ ๆ จนละเอียดขึ้น ละเอียดขึ้น ๆ ความละเอียดจนไม่รู้สึกถึงลมหายใจ ณ วันหนึ่งบนยอดภูเขา หลวงปู่กำลังอยู่ในสมาธิ จิตแน่วแน่สงบนิ่งอยู่นั้น พลันหลวงปู่ต้องสะดุ้งสุดตัว เมื่อมีเสียง ๆ หนึ่งดังขึ้น แต่การดังนั้นไม่ธรรมดา ตามความรู้สึกในขณะนั้น หลวงปู่ท่านเล่าให้ฟังว่าเหมือนกับภูเขาทั้งลูกสั่นสะเทือนไปทั้งลูก สะเทือนจนรู้สึกได้ในทุกคำของเสียงนั้น เสียงนั้นคือ อย่าลืม...เรา **พระพุทโธ** อย่าลืมเรา **พระพุทโธ** อย่าลืมเรา **พระพุทโธ** ท่านกล่าวซ้ำเช่นนั้น ๓ ครั้ง ดังมาก ๆ หลวงปู่ท่านยกมือขึ้นประนม และก้มลงกราบ เพราะเสียงนั้นจะมาจากท่านผู้ใดไปเสียมิได้ นอกจาก**สมเด็จพ่อ พระสัมมาสัมพุทธเจ้า**เท่านั้น หลวงปู่เกิดปีติซาบซึ้งอยู่ตลอดเวลา ความรู้สึกเสมือนหนึ่ง

ได้ฉันโอสถทิพย์ ทำให้เกิดจิตศรัทธา มีมานะในการปฏิบัติมากขึ้น หลวงปู่เจริญสติอย่างต่อเนื่อง จนจิตละเอียด และละเอียดจนไม่รู้สึกถึงลมหายใจได้ เมื่อเขียนมาถึงตรงนี้ ท่านผู้อ่านที่เคารพ ได้โปรดกรุณารับทราบถึงความเป็นจริงอย่างหนึ่ง ผู้เขียนนั้นมีภูมิปัญญาชั้นปุถุชน ฉะนั้นถ้าจะเขียนนั้น ยอมรับว่ายากมาก สมดั่งพุทธพจน์ว่า **โลโก อจินตโย** แปลว่า นอกจากพระพุทธเจ้าผู้ทรง**โลกวิทู** ตรัสรู้แจ้ง ซึ่งโลกพระองค์เดียวเท่านั้น จึงจะนับประมาณถ้วนได้ เรียกว่า **พุทธอจินตโย** ความตรัสรู้เป็นอจินตัยเหนือวิสัย ที่สามัญญมนุษย์จะคิดจะตามเหมือนกันกับพระอรหันต์ขีณาสพเจ้าทั้งหลาย ผู้ได้บรรลุมรรคผลธรรมวิเศษแล้ว เข้าสู่สมาบัตินับประมาณซึ่งโลกทั้งปวงได้เหมือนกัน เรียกว่า **ฌานจินตโย ฌานสมาบัติ** ของพระอริยเจ้าทั้งหลาย เป็นอจินตัยเหนือวิสัยที่สามัญญมนุษย์จะคิดจะตามได้ สรุปคือ ผู้เขียนยังเป็นเพียงปุถุชนผู้มีกิเลสหนาอยู่ จะเขียนจะบรรยายให้ลึกซึ้งถึงจิตของพระผู้ประเสริฐแล้ว ขอเรียนตรง ๆ ว่าเป็นไปไม่ได้เลย

หลวงปู่ถอดจิต

หลวงปู่ท่านเล่าให้ฟังว่า ในครั้งแรกที่ถอดจิตได้ ในวันหนึ่งขณะที่หลวงปู่นั่งปฏิบัติเจริญสติอยู่นั้น พอจิตสงบเข้าที่ กายละเอียดของหลวงปู่ก็ถอดออกจากกายหยาบ เมื่อถอดออกแล้วกายละเอียดของหลวงปู่ ยืนมองดูกายหยาบที่นั่งหลับตาขัดสมาธิอยู่ ท่านพิจารณา

ดูกายหยาบ ที่นั่งอยู่ กายหยาบนี้มันไม่ผ่องใส มันมัวๆ ไม่สดใส ไม่สวยไม่งาม แต่กายละเอียดที่ยืนอยู่นี่ มันสง่า มันใสงามเป็นแก้วใส สวยงามเหมือนหนึ่งแก้วผลึก เมื่อจิตคิดรู้เช่นนั้นจิตบอกตัวเองว่า เออ ดีเหมือนกันนะ กายนี้ก็แปลกดีเหมือนกัน แล้วหลวงปู่ท่านจึงจากกายหยาบที่นั่งอยู่นั้นไปเที่ยวยังที่ต่างๆ มันช่างน่าอัศจรรย์ยิ่ง ทุกเมืองที่หลวงปู่ได้ไปพบไปเห็นนั้นไม่เหมือนเมืองมนุษย์เราเลย เพราะไม่มีต้นไม้ไม่มีภูเขา ไม่มีบ้านคน เป็นเมืองที่พื้นที่ราบเสมอกันหมด ไม่มีสูงไม่มีต่ำ แต่ไม่ว่าจะมองไปทางไหนก็เห็นแต่ความโปร่งใสสว่าง และเย็นสบาย ความเย็นนั้นเย็นมากๆ แต่ไม่ใช่ว่าเย็นจนหนาว แต่เป็นเย็นสบายๆ ทุกย่างก้าวที่ก้าวไป หลวงปู่บอกว่ามีแต่ความสุข มันเป็นสุขอย่างยิ่ง หลวงปู่เดินเที่ยวอยู่นาน จิตท่านคิดว่าเออ...เป็นเช่นนี้อยู่เช่นนี้ก็ดีนะ ไม่มีทุกข์ มีแต่สุขไม่ลำบาก มีแต่สบาย ในขณะกำลังเพลิดเพลินกับการชมสิ่งต่างๆ อยู่นั้น จิตของหลวงปู่ก็หวนคิดถึงคำพูดของโยมคนหนึ่ง ที่เคยพูดและเสมือนเป็นคำสัญญา ซึ่งโยมคนนี้มีความสนิทกับหลวงปู่มาก โยมคนนี้กล่าวกับหลวงปู่ขึ้นว่า ท่านอาจารย์ ถ้าท่านปฏิบัติได้เหตุได้ผลอย่างไร ท่านอย่าเพิ่งด่วนหนีโยมไปผู้เดียวนะ ท่านต้องกลับมาเล่าเมาบอกให้โยมก่อนนะ รับปากกับโยมซิ ได้ โยมได้ ถ้าฉันปฏิบัติรู้เห็นอย่างไรฉันจะยังไม่ไปไหน ฉันจะมาเล่าให้โยมฟังก่อน พอจิตของหลวงปู่คิดถึงคำสัญญาเช่นนั้น ปรากฏว่ารู้สึกตัวอีกทีก็มานั่งสมาธิอยู่ในกายหยาบแล้ว เมื่อออกจากสมาธิหลวงปู่

ท่านคิดในใจว่า คำสัญญานี่สำคัญมากไปไหนไม่ได้เพราะติดคำสัญญานี่เองหลวงปู่เล่าให้ฟังถึงตรงนี้ ท่านหันหน้ามาหาผู้เขียนและบอกว่า นี่เธออย่าเที่ยวไปสัญญากับใครเขาง่าย ๆ นะ เดี๋ยวจะไปไหนไม่ได้อย่างเรา แต่ผู้เขียนแย้งท่านว่า หลวงปู่ครับ เพราะคำสัญญานะครับกระผมจึงมีวาสนาได้มารับใช้หลวงปู่ ถ้าหลวงปู่ไม่ติดคำสัญญากระผมคงไม่มีวาสนา แม้แต่จะได้รู้จักหลวงปู่เป็นแน่ ฉะนั้นกระผมขอขอบคุณคำสัญญาขอรับหลวงปู่ครับ

หลวงปู่ท่านบอกว่า บนยอดภูเขาวงพระจันทร์นี้ให้ท่านทุกอย่าง เจริญพระธรรมพระกรรมฐาน ก็ทำจนได้จิตละเอียด ได้สัมผัสสิ่งต่าง ๆ ได้ บางอย่างก็บอกได้เล่าได้ บางอย่างก็บอกไม่ได้เล่าไม่ได้ไม่เหมาะสมที่จะเล่า สรุปแล้วหลวงปู่ท่านสำเร็จคุณวิเศษ ณ บนยอดภูเขาวงพระจันทร์นี่เอง

พระอาจารย์ที่หลวงปู่เคารพนับถือ

หลวงปู่ท่านยึดแนวทางการปฏิบัติของ**พระเดชพระคุณหลวงปู่โอภาสีแห่งอาศรมบางมด** หลวงปู่นับถือว่า พระเดชพระคุณหลวงปู่โอภาสีนั้น คือพระอาจารย์ของท่าน พระคาถาที่หลวงปู่ใช้เสกน้ำมนต์ปลุกเสกวัตถุมงคลต่าง ๆ หลวงปู่จะถือคาถาหลวงปู่โอภาสีเป็นหลัก คือ **อิติสุคะโต อะระหัง พุทโธ นะโม พุทธายะ ปะฐะวีคงคา พระภุมมะเทวา ขะมามิหังฯ** หลวงปู่โอภาสีท่านรับสั่งว่าพระคาถาบทนี้ ย่นย่อจากพระธรรมแปดหมื่นสี่พัน

พระธรรมขันธ์ ลงมาเหลือสั้นเพื่อสะดวกแก่การสวดการภาวนา แล้วแต่จะอธิษฐานใช้ อยู่ที่จิตผู้ภาวนาเป็นหลัก เมื่อภาวนาแล้วถึงปรารถนาเอาเถิด หลวงปู่ฟักท่านยึดมั่นในพระคาถานี้มาก หลวงปู่โอภาสีท่านสอนในเรื่องต่าง ๆ ให้กับหลวงปู่ทุกเรื่อง การปฏิบัติ การเจริญสติ แสดงปาฏิหาริย์ให้เห็นสารพัด แสดงธรรมโดยอัศจรรย์ให้ฟัง หลวงปู่โอภาสีท่านยังทำนายหลวงปู่ไว้ประการหนึ่ง ทำนายในลักษณะของพระอาจารย์ที่เป็นห่วงศิษย์ ท่านพระเดชพระคุณหลวงปู่โอภาสีท่านทำนายว่า ต่อไปฟักจะมีวัตถุมาก เรากลัวลูกศิษย์จะติดวัตถุ ฟักระวังจะติดวัตถุ ฟักเอาอย่างโอภาสี โอภาสีเอาไปทิ้งทะเลตั้งสามลำเรือ อย่าหลงมัน ฟักอย่าหลงมัน อย่าติดมัน หลวงปู่ท่านเล่าให้ฟังว่า หลวงปู่โอภาสีเป็นห่วงมากในเรื่องติดวัตถุ ซึ่งในปัจจุบันนี้ต้องรับว่าสิ่งที่หลวงปู่โอภาสีเป็นห่วง เป็นจริงทุกประการ เพราะวัดเขาวงเดี๋ยวนี้หลวงปู่ท่านสร้างท่านพัฒนาวัตถุสิ่งของเต็มไปหมด แต่ผู้เขียนได้กราบเรียนถามหลวงปู่ว่า ในเมื่อหลวงปู่โอภาสีท่านเตือนไว้ แต่หลวงปู่สร้างไว้เต็มไปหมดเช่นนี้ ไม่เป็นการสวนต่อคำสอนของครูบาอาจารย์หรือครับ หลวงปู่ท่านตอบว่า ทุกสิ่งที่เราสร้าง ทุกอย่างที่เราทำ เราสร้างเราทำเพื่อพระศาสนาไว้ให้คนรุ่นหลังที่ไม่เคยเห็นได้เห็น ไม่เคยดูได้ดู เมื่อเราตายจากโลกนี้เมื่อไร เราไม่ยึดไม่ติดมันแล้ว แต่ผู้มาปกครองทีหลังจะสานต่อหรือจะทำลาย เราไม่สนใจ เราทำแล้วก็แล้วกัน ส่วนผู้จะสืบสานต่อเป็นเรื่องของอนาคต เราไม่สนใจ ไม่ยึด ไม่ติดแน่นอน อย่าสงสัย หลวงปู่กล่าว

หมอวิชาลองของที่จังหวัดศรีสะเกษ

หลวงปู่ท่านเล่าให้ฟังว่าครั้งหนึ่ง ท่านไปจังหวัดศรีสะเกษ มีหมอวิชามาตีสนิทท่าน ทำตัวเป็นคนศรัทธาในท่าน นิมนต์ท่านไปฉันอาหารที่บ้าน เมื่อเขานิมนต์หลวงปู่ท่านก็รู้แล้วว่าจะมีสิ่งผิดปกติเกิดขึ้น ครั้นจะไม่ไปก็ไม่เหมาะ เพราะเขาต้องการลองภูมิลองของ หลวงปู่จึงรับนิมนต์ไป เมื่อไปถึงเขาจัดอาหารคาวหวานมาให้ เมื่อเขาประเคนเสร็จ หลวงปู่ยกมือขึ้นประนม แล้วภาวนา **พระคาถาอิติสุคะโต ฯลฯ** ๑๐ จบ แล้วพิจารณาให้เห็นว่าทุกสิ่งที่อยู่เบื้องหน้านั้นคืออาหารแล้วหลวงปู่ท่านก็ฉัน ฉันจนอิ่มเสร็จแล้วจึงนั่งพูดคุยกับเจ้าของบ้านอยู่นาน เจ้าของบ้านอดใจไม่ไหวจึงถามหลวงปู่ว่า หลวงพ่อไม่เป็นอะไรไม่รู้สึกอะไรเลยหรือครับ เมื่อฉันอาหารของผมเข้าไป ไม่รู้สึกอะไรและไม่เป็นอะไรด้วยโยม อาหารอร่อยดี เจ้าของบ้านจึงก้มลงกราบขอขมาโทษ พร้อมสารภาพว่าในอาหารนั้นเขาทำคุณไสยศาสตร์ใส่ เพื่อลองวิชาหลวงปู่ ถ้าหลวงปู่ไม่มีดีอยู่ในตัว เมื่อฉันอาหารของเขาเข้าไป ป่านนี้คงนอนชักดิ้นแล้วแน่นอน อาตมาไม่มีอะไร โยมจะทำอะไรมาก็ช่าง อาตมาพิจารณาทุกสิ่งทุกอย่างเป็นอาหาร อาตมาจึงไม่ได้ฉันอย่างอื่น แต่อาตมาคิดว่าสิ่งที่ฉันเป็นเพียงอาหาร จึงไม่มีโทษ คุณแห่ง**พระคาถา อิติสุคะโต ฯลฯ** ช่วยหลวงปู่ไว้แท้ ๆ ผู้ที่ทำคุณไสยศาสตร์ใส่หลวงปู่ จึงก้มลงกราบอีกครั้ง พร้อมทั้งขอขมาโทษ ขออโหสิจากหลวงปู่ หลวงปู่จึงกล่าวว่า คนเรานี่ก็แปลกดีนะโยม ชอบลอง ชอบทำผิด ชอบคิด

สร้างเวรสร้างกรรมกันก่อน จึงชอบสำนึกผิดภายหลัง ทำไมไม่คิดให้ดี ไม่ทำให้ดีเสียเลย จะได้ไม่มีความผิด จะได้ไม่ต้องมาขอขมาโทษในภายหลัง เอาละ ขอให้เลิกเสียนะ โยมนะ อย่าทำอีกเลย ถ้าคนที่โยมทำของใส่ เขาไม่มีภูมิคุ้มกัน โยมจะมีเวรมีกรรมมากเลยรู้ไหม พอนะโยมนะ หลวงปู่กล่าว

ชอบเล่านิทานเป็นการสอน

หลวงปู่ท่านชอบเล่านิทาน ศิษย์ของหลวงปู่ทุกคนต้องเคยฟังนิทาน ถ้ายังไม่เคยฟังนิทานของหลวงปู่แสดงว่ายังไม่ใช่ศิษย์ขนานแท้ของหลวงปู่ แต่นิทานแต่ละเรื่องนั้นท่านจะเล่าต่อเมื่อมีเหตุ ในที่นี้ผู้เขียนขอยกตัวอย่างสักเรื่อง ในวันหนึ่ง ผู้เขียนได้ไปกราบหลวงปู่ และวันนั้นก็มีศิษย์คนอื่นๆ นั่งอยู่แล้ว ๕ คน ทั้งหญิงและชาย เมื่อทักทายกันพอสมควรแล้ว ต่างมีอะไรก็เริ่มเล่าสู่กันฟัง เรียกว่าสภาวัดเขาวง กำลังคุยกันออกรสออกชาติ มีศิษย์คนหนึ่งกล่าวตัดบทขึ้นว่า ทุกวันนี้นอกจากหลวงปู่แล้ว ฉันไม่อยากที่จะทำบุญที่ไหนอีกเลย เพราะพระทุกวันนี้ ปฏิบัติตัวไม่ดีไม่เหมาะสม ไม่สำรวม นุ่งห่มจีวรส่วนใหญ่ไม่เรียบร้อย คำพูดคำจาก็ไม่น่าฟัง เดินเหินก็ไม่สำรวม เห็นแล้วผิดตาไม่ศรัทธา กับผู้หญิงก็ปฏิบัติตัวไม่สมควร ไม่เหมาะสม ส่วนบางองค์ เดินธุดงค์ แบกกลด แต่ดูสกปรก ไม่น่าศรัทธา น่าเบื่อ เมื่อคนนี้พูดจบ คนนั้นก็พูดต่อ เรียกว่านินทาพระกันสนุกปาก หลวงปู่ท่านนั่งฟังบรรดาศิษย์ทั้งหลาย

วิจารณ์สงฆ์ ท่านนั่งหลับตาฟังจนทุกคนพูดจบหมดทุกคนแล้ว หลวงปู่ท่านจึงพูดขึ้นว่า นี่พวกเราพูดจบหมดแล้วใช่ไหม ถ้าจบแล้วจะเล่านิทานให้ฟัง ตั้งใจฟังนะ มีเมืองอยู่เมืองหนึ่ง พระราชาไม่มีรัชทายาท พระองค์ทรงคิดอยู่เสมอว่า ในอดีตชาติเราคงสร้างกรรมไว้มาก มาในชาตินี้จึงไม่มีรัชทายาทไว้สืบราชสมบัติ อย่ากระนั้นเลย เราจะต้องทำบุญสร้างกุศลให้มาก ๆ เผื่อว่าอานิสงส์ผลแห่งบุญจะมีผลช่วยเรา ทั้งในปัจจุบันชาติ และอนาคตชาติ ในปัจจุบันชาติถึงเราจะไม่มีรัชทายาท ก็ขอให้มีคนดี คนจริงมาครองราชย์แทนเรา ในอนาคตก็ขอให้เราเกิดในตระกูลที่ดี เมื่อมีครอบครัวก็ขอให้มีบุตรสืบสกุล อย่าสิ้นสุดเหมือนเช่นในชาตินี้เลย อยู่มาวันหนึ่งพระองค์ก็ได้พบกับคน ๆ หนึ่งถูกพระทัยพระองค์มาก จึงแต่งตั้งให้เป็นมหาดเล็ก จึงทรงออกประกาศว่า กาลภายหน้าถ้าเราเป็นอะไรไปบุคคลผู้นี้จะต้องขึ้นครองราชย์แทนเรา แต่การที่เขาจะครองเมืองแทนเราได้ดีต้องให้เขามีธรรมะ ให้รู้สึกการสร้างทานบารมี ฉะนั้นในทุกเช้าพระราชา จึงนำมหาดเล็กไปทำบุญใส่บาตรทุกวันทุกเช้า ไม่ได้ขาด เพื่อปลูกฝังการเสียสละให้แก่เขา ณ วันหนึ่งพระองค์เสด็จออกทรงบาตรเช่นเคย พร้อมมหาดเล็กคู่พระทัยด้วย แต่วันนี้แปลก มีพระแปลก ๆ มาเพิ่มหนึ่งองค์ ดูเนื้อตัวสกปรกมอมแมม ผ้าจีวรก็เก่าคร่ำคร่า เหมือนไม่เคยซัก แต่เมื่อพระราชามองเห็นพระรูปนี้กลับเกิดศรัทธา พระคุณเจ้ารูปนี้ต้องไม่ธรรมดาแน่ต้องเป็นพระอรหันต์แน่ เหตุที่เนื้อตัวผ้าผ่อนดูไม่ดีเพราะท่านไม่

สนใจในสรีระสังขารแล้ว พระราชาจึงรับสั่งให้มหาดเล็กทำบุญกับพระองค์นี้ให้เต็มที่ มีอะไรถวายให้มาก ๆ เลย พระรูปนั้นท่านรับบาตรจนล้น จึงต้องค่อย ๆ เดินกลับ เพราะถ้าเดินเร็วอาหารซึ่งล้นบาตรก็จะหก พระราชาจึงรับสั่งมหาดเล็กว่า นี่เธอ ๆ จงตามพระคุณเจ้ารูปนี้ไป แต่อย่าให้ท่านรู้ ไปดูซิว่าท่านอยู่อารามใดใกล้หรือไกลแค่ไหน แล้วมาบอกเรา มหาดเล็กจึงรีบตามไป โดยไม่ให้พระรู้ว่ามีคนตาม แต่อนิจจาสิ่งที่มหาดเล็กเห็นคือ เมื่อพระเดินพ้นกำแพงวัง ท่านมองซ้ายมองขวาเห็นไม่มีใครท่านก็รีบถอดจีวรออกใส่เสื้อใส่กางเกง นำอาหารและสิ่งของที่ได้ไปเลี้ยงลูกเลี้ยงเมีย มหาดเล็กเห็นเช่นนั้นโกรธมาก อยากจะนำเรื่องที่เห็นทั้งหมดไปทูลพระราชาตามความเป็นจริง แต่ครั้นจะทูลถวายให้ทรงรับทราบตามความเป็นจริง ก็เกรงว่าภัยสองอย่างจะเกิดขึ้น ภัยอย่างที่หนึ่งคือครอบครัวนี้จะต้องตายกันหมด เหตุเพราะบังอาจหลอกลวงพระราชา ภัยอย่างที่สองกลัวว่าพระที่ท่านดี ๆ อยู่ท่านจะเดือดร้อน เหตุเพราะพระราชาคงต้องเลิกใส่บาตรแน่ เพื่อไม่ให้เกิดทั้งสองภัยจำต้องโกหก เมื่อมหาดเล็กกลับมาถึงวัง จึงเข้าเฝ้าพระราชา พระองค์รับสั่งถามด้วยความสนพระทัยว่า เจอหรือเปล่า มหาดเล็กเจอหรือเปล่า เจอพระพุทธเจ้าข้า ข้าพระองค์ตามไปติด ๆ แต่เป็นที่น่าอัศจรรย์แท้พระเจ้าข้า พอพ้นเขตกำแพงวังเท่านั้น พระได้หายวับไปเลยพระเจ้าข้า พระหายเลยพระเจ้าข้า กล่าวซ้ำ (คือความเป็นพระหายไปเลย) เมื่อพระราชาได้ฟังดังนั้น ทรงปีติยินดี

ปรีดาปราโมทย์มาก โอ...วิเศษ นี่เราได้ทำบุญกับพระอรหันต์ ช่างวิเศษ ๆ จากวันนั้นมาพระองค์ทรงมีพระพักตร์ผ่องใสสง่างามตลอดทุกวัน จนถึงเสด็จสวรรคต ด้วยจิตที่เกิดปีติในทานที่ได้บำเพ็ญถวายพระอรหันต์ ตามที่พระองค์ทรงเข้าพระทัย จึงบังเกิดเป็นมหากุศล บันดาลให้พระองค์ไปเกิดในโลกสวรรค์ เสวยสุขอันเกษมตลอดกาลนาน เมื่อพระราชาเสด็จสวรรคตแล้ว มหาดเล็กก็ได้ขึ้นครองราชย์แทนพระองค์ และก็ได้ออกใส่บาตรพระทุกเช้าเช่นพระราชานำปฏิบัติมาแต่อดีต ต่อมาในวันหนึ่ง มหาดเล็กมองเห็นพระองค์หนึ่ง เนื้อตัวมอมแมม จีวรสกปรก แบกกลด อุ้มบาตรมา เมื่อมองเห็นคิดในใจทันทีมาอีกแล้ว เอ็งมาอีกแล้ว ไอ้พวกลวงโลก แต่อย่างไรเสียข้าก็ต้องจำใจใส่ให้เอ็งกิน ถ้าจะไม่ใส่ เดี๋ยวคนอื่นเขาจะว่าข้าได้ พอพระเดินมาถึงจึงนำอาหารใส่บาตรแต่ใส่โดยไม่ศรัทธา และยังดูหมิ่นด้วยอาการแสดงออกที่ชัดเจน หลังจากนั้นไม่นาน พระราชาองค์นี้ก็เสด็จสวรรคต เมื่อเสด็จสวรรคตแล้วไปตกนรกและตกในขุมที่ต้องทรมานมาก ได้รับทุกข์เวทนาแสนสาหัส เหตุที่เป็นเช่นนี้ เพราะตนเองนั้นมีวาสนาได้ใส่บาตรพระอรหันต์ที่ออกจากนิโรธสมาบัติตามหลัก ผู้ใดได้ทำบุญกับพระอรหันต์ที่เพิ่งออกจากนิโรธ ผู้นั้นย่อมได้รับอานิสงส์มาก แต่พระราชาพระองค์นี้ได้ทำบุญกับพระอรหันต์ แต่ตกนรก เพราะตนเองนั้นไม่เคารพในพระอริยเจ้า ไม่เคารพยังดูหมิ่นเหยียดหยาม จึงมีโทษมาก จึงตกนรก อันนี้เขาจึงเรียกว่า **ทำบุญกับเดียรถีย์ไปสวรรค์ ทำบุญกับ**

พระอรหันต์ไปนรก หลวงปู่กล่าว พร้อมกับมองหน้าลูกศิษย์ที่นั่งฟังนิทานจบ ต่างยกมือขึ้นสาธุ พร้อมกับกล่าวว่าต่อแต่นี้ไปคงไม่ตำหนิพระอีกแล้วค่ะ หลวงปู่ นี่คืออุบายที่หลวงปู่ท่านใช้สอนลูกศิษย์ ท่านจะไม่สอนตรง ๆ แต่จะสอนด้วยการเล่าเรื่องให้ฟัง ซึ่งในแต่ละเรื่องที่หลวงปู่ท่านเล่าจะต้องสอนผู้หนึ่งผู้ใดจนได้ ในจำนวนที่นั่ง ๆ ฟังท่านอยู่ ในบางครั้งผู้เขียนเคยฟังที่หลวงปู่เล่าจบไปนั้น คือตัวเขาเลย โดนเต็ม ๆ ท่านเล่าจบ ท่านจะสอนต่อ ถ้าสิ่งไหนไม่ดี ท่านจะบอกว่าอย่าทำกันอีกนะ มันไม่ดี อย่าทำเลย

ทุกสิ่งทุกอย่างไม่ใช่ของเรา

สิ่งก่อสร้างในวัดเกือบทุกสิ่งล้วนสร้างขึ้นในยุคของหลวงปู่ นอกจากหลวงปู่จะสร้างถาวรวัตถุที่สำคัญต่าง ๆ แล้ว ท่านยังสร้างพิพิธภัณฑ์ ซึ่งในพิพิธภัณฑ์นั้นได้เก็บโบราณวัตถุและวัตถุมงคลที่สำคัญ ๆ ซึ่งไม่ว่าจะเป็นโบราณวัตถุก็ดี หรือวัตถุมงคลก็ดี ถ้ารวมคิดเป็นเงินไม่สามารถประเมินราคาได้ แต่ผู้เขียนคิดว่าถ้ามีเงินสักร้อยล้านก็ไม่สามารถซื้อได้ทำได้ แต่หลวงปู่ท่านพูดอยู่เสมอว่าสรรพสิ่งล้วนไม่เที่ยง ที่ทำทั้งหมด ที่สร้างทั้งหมด เพื่อให้ลูกหลานได้ดู ได้ศึกษาในภายหน้า ถ้าพระอย่างเราไม่สร้างไม่เก็บ ลูกหลานจะไม่ได้ดูของดี ๆ เพราะถ้าเราไม่เก็บไว้สิ่งเหล่านี้จะสูญหายหมด ลูกหลานจะไม่ได้ดู ไม่ได้ศึกษาของดี ๆ เหล่านี้มีอยู่ที่วัด โยมจะพาลูกพาหลานมาดูเมื่อไรก็ได้ แต่ถ้าของดี ๆ เหล่านี้ตกไปอยู่ในบ้าน

ของเศรษฐีก็ดี ยิ่งถ้าไปอยู่เมืองนอก ลูกหลานยิ่งอดศึกษาแน่นอน ถ้าเก็บไว้ที่วัดลูกหลานได้ดูแน่ ฉะนั้นจะเห็นเจตนาของเราได้ชัดเจน ว่าเราสร้างไว้สำหรับอนุชนรุ่นหลังทั้งสิ้น เราคิดเสมอว่าทุกสิ่งที่สร้างไม่ใช่เพื่อตัวเรา แต่เราทำเพื่อพระศาสนาและลูกหลานทั้งสิ้น ชีวิตที่มีอยู่ก็จะต้องสร้างต้องทำต่อไป งานที่จะสร้างต่อคือสร้างพระพุทธรูปองค์ใหญ่ แต่เงินทั้งหมดที่นำมาสร้าง ไม่ได้เที่ยวเรี่ยไรชาวบ้าน เมื่อจะสร้างก็มีผู้ถวาย จึงไม่เคยรบกวนชาวบ้าน หลวงปู่ท่านกล่าวทิ้งท้ายอีกว่า เราสร้างทุกอย่าง เราสร้างให้จริง ๆ เราไม่ได้สร้างเอา เราไม่ติดไม่ยึดแน่นอน

พุทธวิธีบำเพ็ญสมาธิ
(สาย หลวงปู่ฟัก ภทฺทจารี)

๑. วิธีนั่งสมาธิ

ให้นั่งขัดสมาธิ เอาขาขวาทับขาซ้าย เอามือขวาทับมือซ้าย **อุชุง กายัง ปะณิธายะ** ตั้งกายให้ตรง ถือไม่ให้เอียงไปข้างซ้าย ข้างขวา ข้างหน้า ข้างหลัง และอย่าก้มหน้านัก พึงดูพระพุทธรูปเป็นตัวอย่าง **อุชุง จิตตัง ปะณิธายะ** ตั้งจิตให้ตรง คือ อย่าส่งใจไปทางหู ทางจมูก ทางลิ้น ทางกาย และอย่าส่งใจไปข้างหน้า ข้างหลัง ข้างซ้าย ข้างขวา พึงกำหนดรวมเข้าไว้ในจิตฯ

๒. วิธีสำรวจจิตในสมาธิ

มะนะสา สังวะโร สาธุ สำรวมจิตให้ดี คือให้นึกว่า พระพุทธเจ้าอยู่ในใจ พระธรรมอยู่ในใจ พระอริยสงฆ์สาวกอยู่ที่ใจ นึกอยู่อย่างนี้ จนใจตกลงเห็นว่าอยู่ที่ใจจริงๆ แล้ว ทอดธุระเครื่องกังวลลงได้ว่า ไม่ต้องกังวลอะไรอื่นอีก จะกำหนดเฉพาะที่ใจแห่งเดียวเท่านั้น จึงตั้งกำหนดจิตกำหนดใจนั้นไว้ นึกคำบริกรรมรวมใจเข้าฯ

๓. วิธีนึกคำบริกรรม

ให้ตรวจดูเสียก่อน ว่าจิตคิดอยู่ในอารมณ์อะไร ในอารมณ์นั้นเป็นอารมณ์ที่น่ารักหรือน่าชัง เมื่อจิตใจอยู่ในอารมณ์ที่น่ารัก

พึงเข้าใจว่าจิตนี้ลำเอียงไปด้วยความรัก เมื่อจิตใจอยู่ในอารมณ์ที่น่าชัง พึงเข้าใจว่าจิตนี้ลำเอียงไปด้วยความชัง ไม่ตั้งเที่ยง พึงกำหนดส่วนทั้งสองนั้นให้เป็นคู่กันเข้าไว้ที่ตรงหน้าซ้าย ขวา และตั้งสติกำหนดใจ ตั้งไว้ระหว่างกลาง ทำความรู้เท่าส่วนทั้งสอง เปรียบอย่างถนนสามแยกออกจากจิตส่วนหน้าอก ระวังไม่ให้จิตแวะไปทางเส้นซ้าย เส้นขวา ให้เดินตรงตามเส้นกลาง และระวัง แต่ระวังไม่ให้ไปข้างหน้า ให้กำหนดเฉพาะจิตอยู่กับที่นั้นก่อน แล้วนึกคำบริกรรมที่เลือกไว้จำเพาะพอเหมาะกับจิตใจ คำใดคำหนึ่งเป็นต้นว่า **พุทโธ ธัมโม สังโฆ** ๆ ๓ จบ แล้วรวบลงเอาคำเดียวว่า **พุทโธ** ๆ ๆ เป็นอารมณ์ เพ่งจำเพาะจิตจนกว่าจิตนั้นจะวางความรักวางความชังได้ขาด ตั้งลงเป็นกลางจริง ๆ แล้วจึงกำหนดรวมทวนกระแสประชุมกันลงในภวังค์ ตั้งสติตามกำหนดจิตใจในภวังค์นั้นให้แจ่มแจ้งไม่ให้เผลอฯ

๔. วิธีสังเกตจิตเข้าสู่ภวังค์

พึงสังเกตจิตในเวลานึกคำบริกรรมอยู่นั้น ครั้นเมื่อจิตตั้งลงไปเป็นกลาง วางความรักความชังทั้งสองนั้นได้แล้ว จิตย่อมเข้าสู่ภวังค์จิต (คือจิตเดิม) จะมีอาการต่าง ๆ กัน บางคนรวมผับลง บางคนรวมปึบลง บางคนรวมวาบแวบ เข้าใจ แล้วสว่างขึ้นจนลืมคำบริกรรมไป บางคนก็ไม่ลืม แต่รู้สึกเบาในกายในใจที่เรียกว่า

กายะละหุตา จิตตะละหุตา กายก็เบา จิตก็เบา

กายะมุทุตา จิตตะมุทุตา กายก็อ่อน จิตก็อ่อน

กายะวิปัสสัทธิ จิตตะวิปัสสัทธิ กายก็สงบ จิตก็สงบ

กายะชุกะตา จิตตะชุกะตา กายก็ตรง จิตก็ตรง

กายะกัมมัญญะตา จิตตะกัมมัญญะตา กายก็ควรแก่การทำสมาธิ จิตก็ควรแก่การทำสมาธิ

กายะปาคุญญะตา จิตตะปาคุญญะตา กายก็ควรแก่การทำสมาธิ จิตก็ควรแก่การทำสมาธิ

กายะปาคุญญะตา จิตตะปาคุญญะตา กายก็คล่องแคล่ว จิตก็คล่องแคล่ว หายเหน็ด หายเหนื่อย หายเมื่อย หายหิว หายปวดหลังปวดเอว แล้วก็รู้สึกว่าสบายในใจมาก พึงเข้าใจว่าจิตเข้าสู่ภวังค์แล้ว ให้หยุดคำบริกรรมเสีย และวางสัญญาภายนอกให้หมดค่อย ๆ ตั้งสติตามกำหนดจิต จนกว่าจิตนั้นจะหยุดและตั้งมั่นลงเป็นหนึ่งอยู่กับที่ เมื่อจิตประชุมกันเป็นหนึ่งก็อย่าเผลอสติ ให้พึงกำหนดอยู่อย่างนั้น จนกว่าจะนั่งเหนื่อยนี้แล เรียกว่าภาวนาอย่างละเอียดฯ

วิธีออกจากสมาธิ

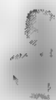
เมื่อจะออกจากสมาธิที่นั่งภาวนา ในเวลาที่รู้สึกเหนื่อยแล้วนั้น ให้พึงกำหนดจิตไว้ให้ดีแล้วเพ่งเล็งพิจารณาเบื้องต้นเบื้องปลายให้รู้แจ้งเสียก่อนว่า เบื้องต้นได้ตั้งสติกำหนดจิตอย่างไร พิจารณาอย่างไร นึกคำบริกรรมอะไร ใจจึงสงบมาตั้งอยู่อย่างนี้ ครั้นเมื่อใจ

สงบแล้ว ได้ตั้งสติอย่างไร กำหนดจิตอย่างไร ใจจึงไม่ถอนจาก สมาธิ เมื่อพิจารณาเห็นแจ้งชัดแจ้ง พึงทำในใจไว้ว่า ออกจากที่นั่งนี้แล้ว นอนลงก็จะกำหนดอยู่อย่างนี้ จนกว่าจะนอนหลับ แม้ตื่นขึ้นมาก็จะกำหนดอย่างนี้ ตลอดวันและคืน ยืน เดิน นั่ง นอน เมื่อทำในใจเช่นนี้แล้ว จึงออกจากที่นั่งสมาธิ เช่นนั้นอีก ก็พึงทำวิธีอย่างที่ทำมาแล้วฯ

ผลพิเศษแห่งพระพุทธศาสนา

อิธะ พุทธะสาสะเน ในพระพุทธศาสนานี้ **สังสาเร สังสะรันตานัง สัพพะทุกขัง วินาสะเน** เป็นพระพุทธศาสนาที่ยังทุกข์ทั้งปวง แห่งสัตว์ทั้งหลายให้วินาศ **มาระเสนัปมัททิโน** ย่ำยีเสียซึ่งพญามารและเสนามาร **ติภะวา มุตตะกุตตะมา** เป็นพระพุทธศาสนาที่สูงสุด หลุดพ้นจากไตรภพ คือเป็นพระพุทธศาสนาที่ไม่ข้องและไม่ติดอยู่ในไตรโลกธาตุนี้ทั้งสิ้น **อะชาติง อะชะรา พะยาธิง อะมะตัง นิพภะยัง คะตา** ชื่อว่าพระพุทธศาสนาที่ยังบริษัททั้งปวงผู้ปฏิบัติดีปฏิบัติชอบให้บรรลุถึงซึ่งอมตะมหานครนฤพาน อันไม่มีชาติ ชรา มรณะ และหาภัยมิได้

อัคคะมะหาวิปาโก ผลวิบากอันเลิศประเสริฐวิเศษยิ่งใหญ่ มีแห่งพระพุทธศาสนานี้มีผลพิเศษประเสริฐยิ่งนัก เหลือที่จะพรรณนาจะกล่าว แต่ในที่นี้ เฉพาะแต่ความพ้นจากทุกข์ในวัฏสงสารอย่างเดียว อันผลพิเศษแห่งศาสนานี้ ไม่ได้มุ่งแต่จะปิดหนทางแห่ง

อบายภูมิทั้ง ๔ อย่างเดียวเท่านั้น แม้ได้กำเนิดเกิดเป็นมนุษย์หรือได้สำเร็จมนุษย์สมบัติ สวรรค์สมบัติ รูปสมบัติ อรูปสมบัติ กล่าวคือได้เป็นท้าวเทพบุตร เป็นนางเทวธิดา เสวยรมย์สมบัติในฉกามาพจรสวรรค์ก็ดี หรือเป็นท้าวมหาพรหม เสวยรมย์ชมสมบัติในรูปาพจรก็ดี อรูปาพจรก็ดี ก็ยังไม่จัดได้ชื่อว่าเป็นความพ้นจากทุกข์ในวัฏสงสาร คือยังไม่ได้ชื่อว่าเป็นผลพิเศษแห่งพระพุทธศาสนานี้ทั้งสิ้นฯ

อันคำที่เรียกว่า **ผลพิเศษ** แห่งพระพุทธศาสนา ในที่นี้นั้นประสงค์เอาความพ้นจากทุกข์ในวัฏสงสารอย่างเดียว กล่าวคือพ้นจากทุกข์ในอบายภูมิทั้ง ๔ ด้วย พ้นจากกามาพจรสวรรค์ทั้ง ๖ ชั้นด้วย พ้นจากรูปพรหมด้วย อรูปพรหมด้วย กระทำพระนิพพานให้แจ้งประจักษ์อย่างเดียวเท่านั้น เป็นผลพิเศษแห่งพระพุทธศาสนาสมกับพระพุทธพจน์ว่า **สัพพะทุกขะ นิสสะระณะ นิพพานะ สัจฉิกะระณัตถายะ** แปลว่า การบรรพชา อุปสมบท เป็นพระภิกษุสามเณรในพระพุทธศาสนานี้ก็ดี การประกาศปฏิญาณตนเป็นอุบาสก อุบาสิกาในพระพุทธศาสนานี้ก็ดี เพื่อกระทำให้แจ้งซึ่งพระนิพพาน ดับเสียซึ่งนิสสรณทุกข์ทั้งปวงในวัฏสงสารดังนี้ นี่แลชื่อว่า เป็นผลพิเศษแห่งพระพุทธศาสนา

ปกิณกธรรม

โย จะ ปุพเพ ปะมัชชิตะวา ปัจฉา โส นัปปะมัชชะติ โสมัง โลกัง ปะภาเสติ อัพภา มุตโตวะ จันทิมา. แปลว่า *ผู้ใดเคยประมาทแล้วทำผิดในกาลก่อน มาภายหลังกลับไม่ประมาท รู้สึกสำนึกผิดได้ ผู้นั้นย่อมทำให้โลกสว่างไสวได้ เหมือนเมฆหมอกลอยพ้นจันทร์ไปแล้ว แสงจันทร์จะเจิดจ้าส่องโลกให้สว่างไสว ฉะนั้น*

อมตรส กฎแห่งธรรม

ปิดอายตนะ หก ยกจิตให้มั่น
มั่นในสมาธิ สติจะรู้ว่า โลกนี้เป็นสุขหรือทุกข์หนอ

อุทิศส่วนบุญส่วนกุศลให้ทั่ว

เมื่อทำบุญให้ทานแล้ว ให้อุทิศส่วนบุญส่วนกุศล ให้ตั้งใจว่า ดังนี้

อันบุญกุศลที่ข้าพเจ้าได้ทำขึ้นแล้วในครั้งนี้ ข้าพเจ้าขออุทิศให้แด่เทพเจ้ากายทิพย์ สิ่งศักดิ์สิทธิ์ ท่านที่มีฤทธิ์ มีอำนาจทุก ๆ พระองค์ ปวงชนหญิงชายทั้งหลายโดยถ้วนทั่ว สรรพสัตว์ทั้งหลาย วิญญาณทั้งหลาย จงได้รับส่วนบุญของข้าพเจ้าทุก ๆ พระองค์ ทุกท่าน ทุกตัวตนเถิด

เรียกว่าให้ทุกท่านทั้งจักรวาล

ขอเจริญพร

พระอธิการฟัก ภทฺทจารี

วัดเขาวงพระจันทร์ ลพบุรี

ประวัติความเป็นมา

ของ

รอยฝ่าพระบาท

บนยอดเขาวงพระจันทร์

อำเภอโคกสำโรง จังหวัดลพบุรี

โดย

พระมงคลภาวนาวิกรม (ฟัก ภทฺทจารี)

พระบาทยาว ๑.๖๒ ๑/๒ เมตร

คำปรารภ

ยอดเขาวงพระจันทร์ มีพระพุทธบาทอยู่บนยอดเขา สำหรับเป็นที่กราบไหว้สักการะของประชาชนชาวพุทธทั่ว ๆ ไป แต่ส่วนมากก็ยังไม่มีใครจะล่วงรู้ได้ว่าพระบาทนี้จริงหรือไม่จริง เพราะไม่มีประวัติหลักฐานแต่เดิมมาเป็นอย่างไร รู้แต่ว่าขึ้นไปไหว้กราบกันบนยอดเขา เนื่องจากเหตุนี้ อาตมาจะขอชี้แจงให้ได้รับทราบทั่วกันว่าพระบาทนี้มีความเป็นมาอย่างไร ด้วยโยมจะได้รู้และเข้าใจ ไม่ต้องสงสัยกันต่อไป แต่ยังมีอีกจำพวกหนึ่งที่ต้องสงสัยอยู่และไม่ยอมจะเข้าใจ แต่ก็ช่างเถอะควรจะสงสารเขาให้มาก เพราะเขาคงเป็นอย่างนี้มานานแล้ว คงจะนานนับกัปนับกัลป์มานานแล้วด้วย อาตมาต้องขออภัยแก่ท่านทั้งหลายด้วย

ขอเจริญพร

พระมงคลภาวนาวิกรม

วัดเขาวงพระจันทร์ ลพบุรี

๕ ธันวาคม ๒๕๕๔

ประวัติย่อพอรู้

เมื่อปี พ.ศ. ๒๔๙๖ มีพระคุณเจ้ารูปหนึ่งท่านมาขึ้นเขา และลูกศิษย์ติดตามมาหลายคนด้วยกัน อาตมาเห็นท่านก็เดินติดตามท่านขึ้นไปด้วย ครั้นเดินขึ้นถึงยอดเขาแล้วต่างคนต่างก็แยกย้ายกันไปเป็นกลุ่ม ๆ แล้วต่อมาก็ค่อย ๆ เข้าไปกราบไหว้ทีละคนสองคนจนเป็นกลุ่ม นั่งฟังท่านพูดและท่านทำอะไรให้ดูจนเพลิดเพลินและแปลกตาแปลกใจดี เพราะไม่อาจจะเขียนลงได้โดยตลอด ครั้นถึงเวลาประมาณสี่ทุ่ม ลูกศิษย์ของท่านจึงเข้ามาบอกให้พวกญาติโยมกราบลาท่านไปพักผ่อนเสีย ท่านจะได้ทำกิจ แล้วเขาก็บอกอาตมาด้วยให้ลาท่านไปเสีย ท่านจะได้ทำกิจ อาตมาจึงลุกขึ้นลาท่าน ท่านถามว่าจะไปไหน ไม่ต้องไป วันนี้มีกิจจะคุยด้วย ให้คนอื่นเขาไปนอนกัน แล้วท่านก็เริ่มเล่าว่า เขานางพระจันทร์นี่นะสูง ยากที่คนธรรมดาจะขึ้นถึงได้ ต้องเป็นคนที่มีมานะอดทนจริง ๆ จึงจะขึ้นได้ บางคนขึ้นพอเหนื่อยแล้วก็พากันลงกลับหมด หากตั้งใจและศรัทธาจริง ๆ ถึงจะเหนื่อยสักปานใดก็ต้องขึ้นให้ถึง แล้วท่านก็เริ่มเล่าว่า

เมื่อสมัยพุทธกาลมีพ่อค้าคนหนึ่งชอบค้าขายไปต่างแดน และชอบไปทางเรือด้วย เพราะจะได้ขนของลงไปคราวละมาก ๆ ได้ วันหนึ่งจึงคิดว่าเราจะไปขายอีก ครั้นแล้วก็จัดสินค้าที่จะไปขาย

เตรียมลงเรือให้แล้วเสร็จโดยเร็ว เสร็จแล้วก็ออกเรือไป แต่คราวนี้เรือเกิดเดินทางผิดทิศไปเจอเกาะเข้าเกาะหนึ่ง จึงแวะขึ้นไปบนเกาะ เห็นไม่มีผู้คนอยู่เลย เห็นแต่ต้นไม้จันทน์หอมเต็มไปทั้งเกาะ เมื่อเห็นแล้วดังนั้น จึงคิดว่าไม้จันทน์นี่ราคาขายได้สูงกว่าสินค้าของเราที่ขนมา จำเราจะขนเอาสินค้าของเราลงไว้บนเกาะนี้ให้หมด และจะตัดเอาไม้จันทน์ลงแทนแล้วนำเรือกลับไปขายที่บ้านของเรา คราวนี้เราจะได้กำไรงาม นับเป็นโชคของเราแล้วเสร็จเรียบร้อย ก็ออกเรือมุ่งกลับบ้านด้วยความดีใจ

ฝ่ายพวกภูตผีปีศาจที่อยู่ที่เกาะนั้นก็พากันโกรธ ไม่พอใจที่มาตัดไม้จันทน์แล้วไม่บอกขอ ตัดเอาตามอำเภอใจ จึงหาว่าเอวดดีดูหมิ่น จึงพากันติดตามเรือไปกระทำฤทธิ์ให้เกิดคลื่นลม ให้เรือล่มคนจะได้เป็นผีเฝ้าทะเล นี่แหละคือรู้เท่าไม่ถึงการณ์ จึงประสบเคราะห์กรรมอย่างนี้ ทั้งคลื่น ทั้งลมกระหน่ำอย่างหนัก ทุกคนในเรือพากันอกสั่นขวัญแขวนไปตามๆ กัน

ฝ่ายพ่อค้าผู้เป็นเจ้าของเรือตกใจมาก ทันใดนั้นก็คิดถึงพี่ชายซึ่งเป็นพระได้ จึงยกมือประณมแล้วกล่าวคำรำลึกถึงพี่ชายว่า หลวงพี่ที่เคารพ กระผมได้เดินทางไปค้าขายในครั้งนี้ เกิดมีอุปสรรคอย่างร้ายแรงมาก ถ้าจะเอารอดไปไม่ได้แล้ว กระผมขอบารมีของหลวงพี่ช่วยให้กระผมรอดกลับไปในครั้งนี้ได้ แล้วกระผมขอตั้งสัจจ์กับหลวงพี่และต่อหน้าฟ้าดินที่นี่จงรับทราบ คือถ้าหากกระผมรอดปลอดภัยไปในครั้งนี้ได้แล้วกระผมจะถวายทุกสิ่ง หลวงพี่

ต้องการอะไรจะถวายตามความประสงค์ของหลวงพี่ทั้งนั้น ขอบารมีของหลวงพี่จงบันดาลให้คลื่นลมได้สงบลงเถิด ทันใดนั้นพระผู้เป็นพี่ก็ทราบถึงเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นกับน้องชายว่าใหญ่หลวงนัก ถ้าไม่ช่วยเห็นจะไม่รอดแน่แล้ว รู้ว่าน้องชายได้ทำเหตุขึ้นจึงได้รับผลเลวร้ายอย่างนี้ แต่กระทำผิดโดยรู้เท่าไม่ถึงการณ์และกระทำผิดโดยไม่เจตนา เพราะไม่คิดว่าจะเป็นเรื่องถึงปานนี้ พระพี่จึงมาช่วยให้ผีปีศาจได้เห็นตัว แล้วท่านก็ชี้แจงปรับความเข้าใจให้ผีปีศาจนั้นได้รู้และเข้าใจ ผีปีศาจเมื่อเห็นพี่ชายผู้เป็นพระแล้วท่านก็ยังนิ่มนวลสุภาพเรียบร้อย ไม่แสดงกำแหงหาญให้สะพรึงกลัวเหมือนผู้คนทั้งหลาย ผีปีศาจก็ได้สติจึงรีบพากันกลับเกาะไปจนหมด ทันใดนั้นคลื่นลมก็หยุด แล้วเหตุการณ์ก็เป็นปกติ น้องชายซึ่งเป็นพ่อค้าก็เดินทางกลับไปได้ด้วยดี ครั้นถึงแล้วจึงไปหาพระพี่ชายทันทีแล้วก็ก้มลงกราบ พอนั่งลง พระพี่ชายก็พูดขึ้นก่อนว่า เป็นยังไงเที่ยวนี้อุปสรรคเกิดขึ้นหรือ น้องชายก็รับว่าขอรับ ทั้งเกิดขึ้นมากแทบจะเอาตัวไม่รอดด้วย

พี่ชายจึงว่าจงจำไว้ว่าจะทำอะไรให้คิดถึงจิตใจของคนอื่นเขาบ้าง อย่าทำอะไรเอาแต่ใจตนเอง เพราะความรู้สึกย่อมเกิดขึ้นในจิตใจทุกคนเหมือนกันหมด

เธอตัดไม้ของเขาแล้วไม่บอกเขา และไม่ขอเขาก่อน ด้วยนึกจะตัดก็ตัดเอาตามใจ นึกว่าไม่มีคนและไม่มีใครเป็นเจ้าของจึงมีเหตุให้เกิดอย่างนี้ น้องชายจึงรับว่ากระผมไม่ได้บอกใคร เพราะ

ไม่เห็นมีคนจึงตัดเอาตามใจ กระผมไม่ทราบจึงกระทำโดยไม่รู้ กระผมต้องขอโทษในความผิดครั้งนี้ด้วย ครั้นแล้วพระพี่ชายจึงพูดว่าเธอจะเอาอะไรถวายพี่ที่ตั้งใจไว้ ผู้น้องชายจึงว่าผมตั้งใจจะถวายสิ่งที่หลวงพี่ต้องการ กระผมจะถวายทุกสิ่งนั้นๆ หลวงพี่จึงว่า เจ้าจงเสียสละเลื่อยไม้จันทน์แล้วปลูกเป็นปราสาททั้งหลังให้สำเร็จโดยเร็ว แล้วพี่จะไปเชิญพระสัมมาสัมพุทธเจ้ามาประทับในปราสาทของน้องให้จงได้ น้องชายจึงรับว่า ขอรับกระผมจะทำให้เสร็จในโอกาสอันใกล้นี้ให้จงได้ ขอหลวงพี่ไปอาราธนาพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเถิด

จากนั้นน้องชายของพระก็จัดการเลื่อยไม้แล้วปลูกปราสาทให้แล้วเสร็จให้เร็วที่สุด ไม่ช้าปราสาทหลังนั้นก็สำเร็จเรียบร้อยโดยเร็ววันเกินคาดคะเนมาก เมื่อพระพี่ชายทราบแล้ว ก็ไปเฝ้าพระสัมมาสัมพุทธเจ้าทูลเชิญให้พระองค์เสด็จไปประทับในปราสาทไม้จันทน์ของน้องชายและโปรดน้องชายด้วย เมื่อพระสัมมาสัมพุทธเจ้าทราบเรื่องแล้วพระองค์ย่อมรู้อัธยาศัย จึงรับว่าจะไป ขอเธอจงไปบอกน้องชายของเธอเถอะ ครั้นแล้วพระสัมมาสัมพุทธเจ้าจึงดำริว่า เราจะไปครั้งนี้จำเราจะไปทางอากาศ การเดินทางครั้งนี้เราก็จะต้องผ่านที่อยู่ของพระฤาษี ณ ยอดเขานางพระจันทร์ด้วย เราจะแวะโปรดสัจจพรรณฤาษีด้วย เพราะกระทำกิจได้ดีแล้วแต่ยังเป็นมิจฉาทิฏฐิอยู่ จำเราจะแนะให้ตั้งตนอยู่ในสัมมาทิฏฐิก็ไม่ยาก เพราะบางเบามากแล้ว ครั้นเมื่อพระองค์เสด็จถึงยอดเขานางพระจันทร์แล้ว

พระองค์ก็เสด็จลงยังยอดเขาทันที เมื่อสัจจพรรณฤๅษีได้เห็นพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเสด็จมาจนถึงที่ จึงเข้าไปกราบลงแทบพระบาทและถามพระองค์ว่าพระองค์จะเสด็จไปแห่งใดจึงเสด็จมาที่นี่ พระองค์ทรงตรัสตอบว่าการที่เรามานี้เกี่ยวกับท่านด้วย แล้วพระองค์จึงเทศนาให้ฤๅษีสัจจพรรณได้เข้าใจในเรื่องมิจฉาทิฏฐิกับสัมมาทิฏฐิต่างกันอย่างไร และควรจะตั้งอยู่ทิฏฐิประเภทไหน เมื่อสัจจพรรณฤๅษีได้สดับแล้ว ก็มีสติระลึกชอบด้วยสัมมาทิฏฐิ เป็นคุณประโยชน์ทั้งตัวเองและผู้รู้ทั้งหลายด้วย จนเสร็จกิจแล้วพระสัมมาสัมพุทธเจ้าก็เสด็จต่อไป สัจจพรรณฤๅษีก็ขอตามไปด้วย ครั้นแล้วสัจจพรรณฤๅษีก็เสด็จตามพระองค์ไป ครั้นถึงที่ปราสาทไม้จันทน์พระองค์จึงเสด็จลงไปประทับ ณ ที่ภายในปราสาทนั้น ครั้นแล้วก็เทศนาให้น้องชายของพระได้รู้ โดยทราบอุปนิสัย ครั้นน้องชายของพระได้ฟังธรรมก็ปลื้มปีติยินดีนัก จนได้สำเร็จสมความปรารถนาได้ทราบซึ้งทุกประการ

ครั้นเสร็จกิจของพระองค์แล้ว พระสัมมาสัมพุทธเจ้าก็พระราชดำเนินกลับ โดยมีสัจจพรรณฤๅษีตามไปด้วย ครั้นถึงยอดเขานางพระจันทร์ สัจจพรรณฤๅษีก็จะตามพระองค์ต่อไปอีก พระองค์จึงตรัสว่าสัจจพรรณ เรารู้จักกันโดยใกล้ชิดกันดีแล้ว ไม่จำเป็นต้องตามเราไป เพราะถึงเราอยู่ไกลแสนไกลก็เหมือนเราอยู่ใกล้กันแล้ว สัจจพรรณฤๅษีขออาราธนาให้พระองค์ได้เสด็จประทับรอยฝ่าพระบาทไว้บนยอดเขา เมื่อกระผมคิดถึงจะได้กราบไหว้สักการะหรือจะเอาไว้

กราบกรานทุก ๆ วันด้วย พระสัมมาสัมพุทธเจ้าย่อมรู้อัธยาศัย จึงเสด็จลงผินพระพักตร์ไปทางทิศตะวันออก แล้วแยกเท้าเหยียบบนยอดหินที่สูงสุดของเขานางพระจันทร์เป็น **รอยพระบาท** ที่ได้เห็นอยู่จนทุกวันนี้

นี่คือความเป็นมาของพระพุทธบาทวัดเขานางพระจันทร์ที่ตั้งอยู่บนยอดเขาในปัจจุบันนี้

เรื่อง **วัดเขานางพระจันทร์** ซึ่งเรียกกันภายหลังว่า **วัดเขาวงพระจันทร์** ต้องเปลี่ยนเป็นวัดเขาวงพระจันทร์เมื่อไหร่ และเพราะเหตุใด คือ แต่เก่าก่อนเรียกกันว่า **เขานางพระจันทร์** แต่เดี๋ยวนี้เป็น **วัดเขาวงพระจันทร์**

คือเมื่อราวปี พ.ศ. ๒๔๙๖ **หลวงปู่โอภาสี ท่านให้เปลี่ยน** ***นาง* เป็น *วง*** เพราะเหตุว่าบริเวณเขาทั้ง ๔ ด้านเป็นเขารูปโค้งมองทางไหนก็เห็นเป็นวงโอบ จึงขนานนามว่า เขาวงพระจันทร์แล้วท่านก็ยังพูดกับอาตมาว่า**เขาวงพระจันทร์**มี **เขาวงพระอาทิตย์**ก็มี ดังนี้

โปรดทราบตามที่แจ้งมานี้

พระพุทธพจน์

ผู้ใดเคยประมาทแล้วทำผิดในกาลก่อน ภายหลังกลับไม่ประมาท รู้สึกสำนึกผิดได้ ผู้นั้นย่อมทำให้โลกสว่างไสวได้ เหมือนเมฆหมอกลอยพ้นจันทร์ไปแล้ว แสงจันทร์ย่อมเจิดจ้าส่องโลกให้สว่างไสว ฉะนั้น

พระคาถาสารพัดคุ้มครองรักษา

พระพุทโธ ประสิทธิคุ้ม พระธัมโม ประสิทธิกัน พระสังโฆ ประสิทธิรักษา พระอะระหังพุทโธ นะโมพุทธายะ ล้อมรอบคุ้มครองป้องกันรักษาฯ

พระคาถานี้ให้ภาวนาก่อนนอน

ตื่นนอนให้บริกรรมก่อนจะลุกคุ้มครองป้องกันได้สารพัด

ของดีท้ายเล่ม

พระคาถาป้องกันภัย

ฆะเฏสิ ฆะเฏสิ กิงการะณา ฆะเฏสิ อะหังปิ ตัง ชานามิ ชานามิฯ

ใช้ภาวนาเวลาจะเดินทางคุ้มกันภัยได้ดี เวลาจะนอนใช้เสกหมอนหนุนหัว จะไม่มีภัยมาถึงตัว และคุ้มครองทรัพย์สมบัติได้ผลชะงัดนักแลฯ

พระคาถากันผีร้าย

ตะโปตัญจะ

พระคาถาบทนี้ หลวงปู่ท่านใช้เป็นประจำในสมัยธุดงค์ เมื่อกางกลดแล้วหลวงปู่จะนั่งเอามือจับตรงกลางกลด แล้วภาวนาด้วยพระคาถานี้ หลวงปู่ท่านบอกว่าสารพัดกัน ผีปอบผีป่า ไม่กล้าเข้ามาใกล้ฯ

พระคาถากันไฟ

สุโปกัญจะ

บทนี้ใช้ภาวนาในบ้านเป็นประจำกันไฟไหม้บ้าน

พระคาถาทำให้เกิดความสุขความเจริญ

สุขะนัง สุขะโต ทาตานัง

บทนี้มีผู้สำเร็จมาถวายหลวงปู่ ท่านบอกว่า ถ้าใครได้ภาวนาเป็นนิจ ชีวิตจะไม่ลำบาก จะมีแต่ความสุข ความเจริญแลฯ

พระเจ้า ๑๖ พระองค์

นะมะนะอะ นอ กอ นะ กะ กอออนอจะนะอะ กะอังฯ

บทนี้หลวงปู่ท่านใช้เสกข้าวฉันเป็นประจำทุกวัน เป็นของดีมีมาแต่โบราณ หากใครปฏิบัติได้เป็นประจำ สารพัดคุ้มครองแลฯ

นะเมตตา โมกรุณา พุทปราณี ธายินดี ยะเอ็นดู อิธะคะมะมุทุจิตตัง ปิยังมะมะฯ

เสกแป้งผัดหน้า เสกของหอมได้ทุกชนิดเป็นที่รักแก่คนทั้งหลาย

สำเร็จลุน
แห่งนครจำปาศักดิ์

ผู้มาเตือนไม่ให้หลวงปู่ฟัก ภทฺทจารี ประมาทในเทวฑูต ๕

เด็กอ่อน คนแก่ คนเจ็บ นักโทษ คนตาย

รอยพระพุทธบาท

บนยอดเขาวงพระจันทร์ จังหวัดลพบุรี